STAR WARS

JURNAL

REGINA AMIDALA

JUDE WATSON

REGINA AMIDALA – JURNAL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

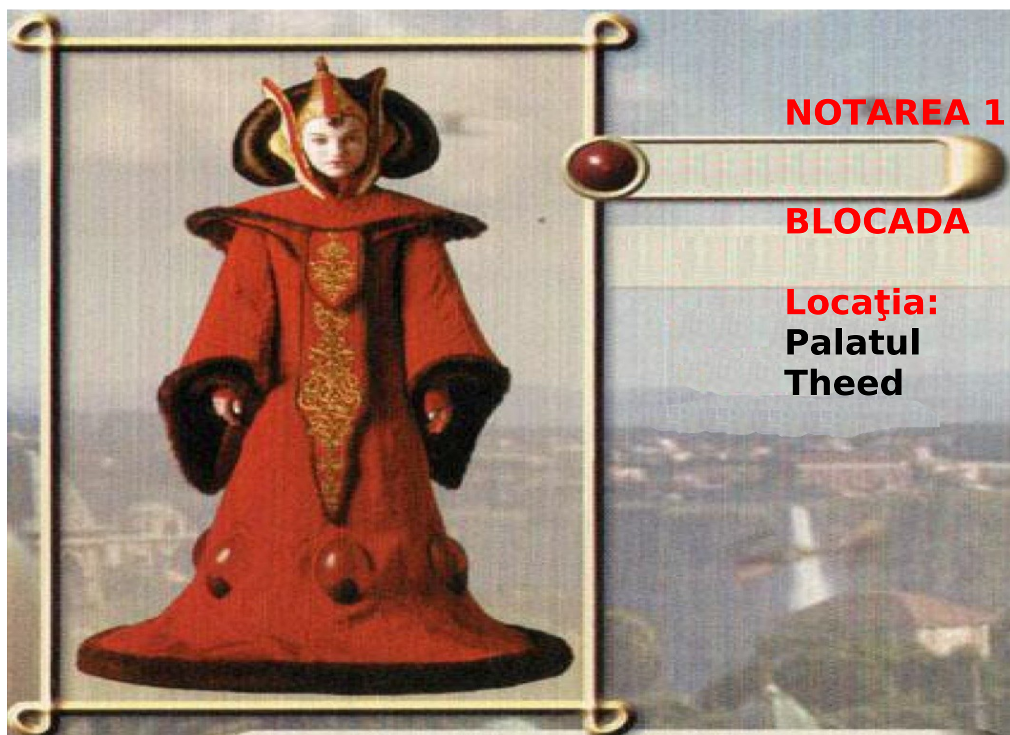
Jude Watson
Queen Amidala – Journal
1999

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

Sunt Amidala, Regina planetei Naboo. Am paisprezece ani. Nu am ajuns să fiu Regina lăsându-mă intimidată. Dar am întâlnit prima mea criză reală. Şi nu pot să o recunosc decât în acest jurnal. Nu ştiu ce să fac.

Situaţia este clară: oamenii de pe Naboo sunt prinşi într-o strangulare. *Federaţia Comerţului* a înconjurat Naboo cu nave care orbitează planeta, prevenind intrarea sau ieşirea oricărui tip de aprovizionare. Comerţul nostru înfloritor a fost întrerupt. Alimentele sunt rare. Dincolo de liniştea stranie de pe străzi, simt panica. *Federaţia Comerţului* ne oferă drept exemplu. Nu-i pasă deloc de legi. Şi suntem prinşi, neajutoraţi, în timp ce Senatul Galactic discută, şi discută, şi discută.

Dar dacă situaţia este clară, motivele nu sunt. De ce Naboo? Asta nu înţeleg. De ce a fost *Federaţia Comerţului* atât de încrezătoare că Senatul nu îi va opri?

Poate fi pentru că ei cred că o regină tânără, recent

aleasă, nu ar avea puterea sau viclenia să le reziste? Nu pot pune întrebarea asta decât în jurnal. O regină nu ar trebui niciodată să-şi pună la îndoială puterea cu voce tare. Trebuie să-şi asume forţa, chiar şi atunci când simte incertitudine. De aceea am început jurnalul. Am nevoie de un loc unde să meditez asupra posibilităţilor şi modului de acţiune. În calitate de Regină, am aliaţi, consilieri şi consultanţi. Dar când vine vorba de decizii, sunt singură. Lumea se va uita la mine dacă iau decizia greşită, nu la consilierii mei.

Chiar dacă le ascult sfaturile, îmi ascult în primul rând instinctul. Cel mai bun mod de lua legătura cu el este să cântăresc lucrurile singură. Deci, cel mai apropiat consilier este datapadul acesta. Încape într-un săculeţ elegant, sub haine. Nu plec nicăieri fără el. Pe o planetă liniştită, mă gândesc la el ca la o armă secretă.

Am avut răbdare în timpul blocadei. Am ascultat Consiliul Guvernatorilor, care mă sfătuiesc cu toţii să aştept. Palpatine, Senatorul, pledează cazul nostru în faţa Senatului, pe Coruscant. Şi el îmi spune să fiu răbdătoare. Dar nu am fost niciodată bună să aştept. Am aşteptat aproape o lună în timp ce Senatul a dezbătut. Nu mai sunt dispusă să aştept. Cu doar câteva zile în urmă, l-am contactat pe Valorum, Cancelarul Suprem al Senatului. I-am spus că îl consider responsabil pentru suferinţa poporului meu. Fiecare zi de întârziere scoate pâinea din gurile copiilor înfometaţi de pe Naboo. Trebuie să spun, Valorum a devenit palid. Din holograma lui mi-am dat seama că l-am şocat. Bine. Asta mi-am şi dorit. Cel puţin a *făcut* ceva. Chiar acum, Ambasadorii Jedi se întâlnesc în secret cu Viceregele *Federaţiei*, Nute Gunray. Acest Neimoidian prost merită să i se dea o lecţie. Când Cancelarul apelează la Jedi, lucrurile se rezolvă. *Federaţia* ar trebui să cadă ca frunzele uscate.

Dar ar fi trebuit să am veşti până acum. E timpul să aflu ce progrese au făcut.

MAI TÂRZIU

Pentru comunicările oficiale, îmi îmbrac întotdeauna hainele de ceremonie şi îmi pudrez faţa cu alb. Îmi vopsesc buzele în roşu şi adaug cicatricea roşie, ca amintire, care îmi desparte buza. Este o tradiţie a conducătorilor de pe Naboo, din vremuri imemoriale, care marchează un eră de suferinţă pentru

Naboo, înainte de *Marea Perioadă de Pace*. Găteala oficială nu este doar un semn de respect faţă de predecesorii mei. Este o cale rapidă către o autoritate instantanee. Când eşti tânăr, cum sunt eu, foloseşti tot ce ai la dispoziţie.

Pe Naboo, ne alegem conducătorii în mod democratic. La început, când mi-am anunţat intenţia de a candida, oamenii m-au batjocorit. *Cine este fata asta*, spuneau ei, *fiica unor fermieri umili? De ce să ne punem soarta în mâinile ei? Chiar dacă Regele Veruna este corupt, ar trebui să avem încredere într-un copil să ne conducă?*

Au ignorat faptul că, încă de la o vârstă fragedă, am fost antrenată de cei mai buni profesori de pe Naboo. Au ignorat faptul că am servit ca şi conducător în Theed, capitala noastră, timp de doi ani, şi că îl puteam depăşi pe Regele Veruna în orice dezbatere. Şi au ignorat faptul că iubesc Naboo cu fiecare celulă din corpul meu. Curând, nu au mai putut ignora aceste fapte. Pe măsură ce călătoream prin oraşele şi târgurile lui Naboo, vorbind şi ascultând, oamenii au făcut ceva extraordinar: mi-au acordat încrederea lor. Au început să se laude cu vârsta mea în loc să o batjocorească. Regele Veruna a fost destituit, iar eu am fost aleasă de o majoritate covârşitoare. Le-am cerut să aibă încredere şi au avut. Nu-mi pot dezamăgi oamenii.

Am decis să comunic cu Nute din camera tronului, cu Sio Bibble, Guvernatorul lui Theed, şi Căpitanul Panaka, şeful Forţele Regale de Securitate, alături de mine.

E pentru prima dată când îl contactez direct pe Nute de la începutul blocadei. Strategia mea a fost să-l înfurii, tratându-l ca şi cum nu ar fi fost important.

Nute a apărut pe monitor. Nu pot spune că îi consider pe Neimoidieni ca fiind o rasă frumoasă. Pielea lor are o culoare verzuie mată, care nu absoarbe deloc lumina. Ochii le sunt de un portocaliu gălbui, alarmant. Dar, bănuiesc, nici măcar un Neimoidian, nu ar spune vreodată despre Nute că este arătos.

— Din nou, vii înaintea mea, Alteţă, spuse Nute. *Federaţia* este mulţumită.

Mulţumită? Mă ia de proastă? Nu era greu să vezi dispreţul de sub frazele sale diplomatice alunecoase. Asta m-a înfuriat.

Stai, mi-am spus. Am învăţat să nu las dispreţul să mă deranjeze. Înseamnă că adversarul meu crede că este mai

deştept decât mine. Şi Regele Veruna a crezut cândva asta. Acum cultivă pietre în pustiurile de pe Naboo.

— Nu vei mai fi mulţumit când vei auzi ce am de spus, Vicerege, i-am spus. Boicotul vostru comercial s-a încheiat.

Zâmbetul lui plin de satisfacţie nu se clătină. Mi-a spus că nu este conştient de un astfel de eşec. I-am spus că eram perfect conştientă de faptul că Ambasadorii Cancelarului erau acolo. Lui Nute i se poruncise să ajungă la un acord. Spre surprinderea mea, Nute nu cedă din poziţia sa. Mi-a spus că ştie nimic despre vreun ambasador. M-am oprit o secundă să-l studiez. Minţea, desigur. În mod sigur. Jedii nu ar da greş. I-am spus să aibă grijă. *Federaţia* a mers prea departe de data asta. El mi-a răspuns că nu ar face niciodată nimic fără aprobarea Senatului. Dar ceva suna fals în cuvintele sale. M-am simţit ca şi cum aş fi într-o ceaţă şi nu nimic vedeam înainte. Dar de un lucru eram sigură: Senatul nu ar aproba niciodată acţiunile *Federaţiei Comerţului*. Mă bazam pe asta.

Nu era nimic de câştigat ascultând minciunile lui Nute, aşa că am întrerupt comunicaţiile şi m-am întors spre consilierii mei. Guvernatorul Bibble părea nervos. I s-a părut că lui Nute Gunray nu îi nepăsa de Ambasadori... Ceea ce însemna că Nute trebuia să aibă un as în mânecă. L-am ascultat pe jumătate pe Bibble. Eram deja cu un pas înaintea lui. De obicei, sunt cu un pas înaintea lui Bibble, dar apreciez în continuare părerea lui. În el pot avea încredere. Nu a fost întotdeauna aşa. Bibble fusese unul dintre rivalii mei când am candidat pentru conducerea lui Naboo. La început mă dispreţuia. Era unul dintre cei care ziceau că sunt prea tânără. Dar opinia lui Bibble s-a transformat din simplu dispreţ într-un respect prudent, apoi în loialitate autentică. Simt acelaşi lucru pentru el. Ar face oricare sacrificiu pentru Naboo, aşa cum aş face şi eu. Nu voiam ca Bibble să ştie că sunt la fel de îngrijorată ca şi el. Când Regina pare îngrijorată, încep zvonurile şi credinţa oamenilor este zdruncinată. I-am ordonat să-l apeleze pe Senatorul Palpatine.

Am fost uşurată când a apărut ecran faţa amabilă a Senatorului Palpatine. I-am spus rapid că nu era nicio urmă de Ambasadori. Urarea de bună vedere a lui Palpatine se transformă în încruntare. Era intrigat. Primise asigurări că Jedii sosiseră deja. Apoi, brusc, holograma începu să fluctueze, iar comunicaţia avea întreruperi. Nu am mai putut să prind decât

cuvintele *mesaj* şi *negociere*.

Căpitanul Panaka părea grav. *Federaţia* ne-ar fi putut bloca comunicare. Era o mişcare îndrăzneaţă. Bibble concluzionă imediat şi strigă:

— Invazie!

Abia am reuşit să-mi ţin sub control iritarea. Reacţiona excesiv. Mai mult ca sigur. Căpitanul Panaka a fost de acord cu mine. Nu-şi putea imagina că *Federaţia* ar face aşa ceva. Pedeapsa Senatului putea fi severă. Senatul putea opri afacerile *Federaţiei*, împiedicând-o să tranzacţioneze cu orice planetă din Republica Galactică. Şi Neimoidienii erau mai interesaţi de comerţ decât de război.

Deci, de ce riscau atât de mult?

Am decis. Singurul lucru pe care îl puteam face era să tragem de timp. Trebuia să aşteptăm să acţioneze Senatul. Trebuie să continuăm negocierile.

Bibble era nervos. Panaka era grav. Bibble sublinie că negocierile ar putea fi dificile fără un sistem de comunicaţii sau ambasadori. De asta îmi place de el. Pot conta pe el că va sublinia lucrurile evidente, chiar atunci când nu vreau să le aud.

Ştiam că Bibble are dreptate. De ce să mai negociem, când *Federaţia* arătase clar că nu avea decât dispreţ pentru legile noastre şi ale Senatului? Şi Căpitanul Panaka avea dreptate când îmi arătă că o invazie ar putea fi dezastruoasă pentru Naboo. Avem multe avantaje de pe urma păcii îndelungate de pe Naboo. Dar, odată cu asta, apare şi un popor neobişnuit cu războiul şi o forţă de securitate mică – bine antrenată, dar care nu se putea măsura cu armata droidă a *Federaţiei*.

— Nu voi permite nicio acţiune care să ducă la război, am zis în cele din urmă.

Naboo înflorise şi prosperase în timpul *Marii Perioade de Pace*. Menţinerea păcii era o obligaţie transmisă timp de generaţii, de la un conducător la altul. Nu aş lăsa nimic să pună în pericol asta. Consecinţele pentru semenii mei ar fi dezastruoase.

Am ieşit din sala tronului şi m-am dus în camerele mele private. Am stat acolo, privind oraşul Theed. Oraşul meu. Aveam reputaţia că sunt înţeleaptă şi am câştigat cu greu această reputaţie. Secretul meu este simplu. Înveţi cel mai mult din

tăcere. Dacă rămâi tăcut, dacă priveşti în loc de acţionezi, adevărul va fi dezvăluit de alţii. Chiar şi mincinoşii ajung să dezvăluie mai mult decât vor. Adăugă asta la respectul pe care îl primeşti automat pentru hainele ceremoniale destul de complicate şi poţi face bine pentru semenii tăi şi pentru lumea ta.

Mi-am sprijinit fruntea de fereastra rece. Mai jos, scânteiau marile cascade din Theed. Copacii şi plantele înconjurau piaţa într-o mie de nuanţe de verde viu. Planeta mea este o bijuterie. Din spaţiu, arată ca un smarald. Este o lume pe care o iubesc. Aş muri înainte să-mi văd semenii răniţi şi lumea distrusă.

Dar am ales calea corectă pentru a o proteja?

Am greşit. *Federaţia* a invadat Naboo.

A început în zori. Am fost nepregătiţi. Bineînţeles că am fost nepregătiţi! Noi n-am mai avut războaie pe Naboo de multe generaţii. Ultimul război ne-a marcat amintirile. Am jurat atunci că pacea nu va muri niciodată.

Rapoartele se scurgeau încontinuu. Aterizaseră armate uriaşe de droizi de luptă şi mărşăluiau prin oraşe. Adunau oamenii şi îi băgau cu forţa în lagăre. Mulţi dintre semenii mei rezistaseră, dar armatele invadatoare i-au copleşit. Îi văd pe invadatori chiar acum, de la fereastra palatului. Oamenii mei sunt confuzi, plâng, strigă. Un droid de luptă tocmai a ucis o femeie care a îndrăznit să-l ia la întrebări.

Trebuie să fiu puternică. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede. Vor veni aici în curând. După ce-mi vor anihila orice

ajutor. După ce vor distruge orice rezistenţă. Abia atunci vor veni după mine. Dar Regina pe care o vor găsi, nu va fi Regina pe care o vor dori ei. Chiar dacă am refuzat ideea, venise timpul să urmez planul Căpitanului Panaka. Sunt Amidala, Regina lui Naboo. Dar sunt şi Padmé, servitoarea. Am chemat una dintre servitoare în camerele mele. Numele ei este Sabé. Are exact înălţimea mea şi ochi căprui, ca ai mei. Este sosia perfectă.

Servitoarele Reginei sunt un grup de elită. Nu sunt servitoare sau decoraţiuni drăguţe de la curte. Sunt alese pentru curajul şi inteligenţa lor şi sunt foarte bine pregătite în autoapărare. Şi-ar da viaţa pentru Regină şi pentru Naboo.

Cu alte cuvinte, nu sunt acolo pentru a-mi aduce pahare cu nectar. Sabé este cea mai curajoasă şi mai deşteaptă dintre toate însoţitoarele mele. Este, de asemenea, cea mai bună prietenă a mea.

Când am devenit Regină, una dintre primele mele întâlniri a fost cu Căpitanul Panaka pentru a discuta despre securitatea mea. Mi-a spus că slujnicele au fost alese pentru că sunt apropiate ca înălţime şi greutate cu mine. Dacă apare vreun pericol, fiecare dintre ele este pregătită să-mi iau locul. Să fie sosia mea.

M-am certat cu el. Una dintre îndatoririle mele ca Regină era să accept orice pericol ar putea apărea.

— Asta nu este alegerea dumneavoastră! mi-a spus Căpitanul Panaka. Asta este procedura de securitate consacrată.

În cele din urmă, am fost de acord să nu mai argumentez. La urma urmei, pe Naboo era pace de ceva vreme. Ce pericol ar putea să o ameninţe pe Regină?

Acum, iat-o, o ameninţare mai mare decât mi-am fi putut imagina vreodată. Deşi sunt pregătită să mă confrunt cu o mie de armate droide, trebuie să mă opresc şi să mă întreb ce este mai bine pentru Naboo. Capturarea mea ar putea dăuna semenilor mei. Dacă ştiu că am scăpat, le-ar putea aduce speranţă. Şi aş putea lucra pentru a-i elibera.

Am chemat-o pe Sabé, iar ea intră tăcută. Ne-am uitat una la alta pentru un moment. Lacrimile îi sclipeau în ochi, dar nu cădeau. Pe chipul ei era scris aceeaşi durere ca şi pe al meu. Aceeaşi furie furibundă. Prin grosimea zidurilor palatului, puteam auzi sunetele armatei droide şi marşul ei nemilos prin oraşul nostru iubit.

— Este timpul, i-am spus. Trebuie să-ţi cer ceva ce nu am dreptul să cer. Poziţia de Regină te va pune într-un pericol grav.

Nu a tresărit. Aruncă o privire pe fereastră, la droizii de luptă din piaţă.

— Sunt pregătită pentru orice se va întâmpla, Înălţimea Voastră, mi-a spus ea încet.

— Padmé, am corectat-o eu încet.

Am schimbat zâmbete triste.

Abia am avut timp să-i vopsim faţa în alb şi buzele cu roşu. Am scos o mantie impresionantă cu pene negre şi Sabé se strecură în ea. Era perfectă.

Apoi am scos amuleta pe care o purtam mereu la gât. Părinţii mi-o dăduseră când am plecat pentru a prelua poziţia de Guvernator în Theed. Era o piatră găsită de tatăl meu pe pământul nostru. Mama îi modelase clema de prindere.

Amuleta însemna totul pentru mine. Toată dragostea şi protecţia părinţilor mei era concentrată în piatra aceea netedă. I-am spus lui Sabé să o poarte.

Sabé făcu un pas înapoi, clătinând deja din cap. Ştia ce însemna amuleta pentru mine. Dar am insistat.

— Ia-o, i-am spus. Este tot ce pot să-ţi dau.

Mă rog să o protejeze. O voi purta din nou când Naboo va fi eliberat.

MAI TÂRZIU

M-am strecurat în hainele mai simple ale lui Padmé. Droizii de luptă erau deja pe hol.

Nute Gunray însuşi era aici. Cerea prezenţa Reginei în camera tronului.

Sunt pregătită. Nu ştiu când voi putea adăuga următoarea mea notare. Sau unde voi fi când o voi adăuga.

NOTAREA 3

CAPTURAREA

Locaţia: Nava spaţială a Reginei

De acum înainte va trebui să-mi fur din timp pentru a nota în jurnal. Nu mai acţionez ca Regină. Servitoarele sunt întrerupte tot timpul. Sunt la bordul navei de transport a Reginei. Cum am ajuns aici, încă pare incredibil pentru mine.

Dar hai să încep cu începutul.

Droizii de luptă ne-au însoţit în sala tronului, unde aştepta Viceregele Nute Gunray. Cu el erau Sio Bibble, Căpitanul Panaka şi patru dintre ofiţerii săi. Nute stătea în mijlocul camerei, alături de secundul său, Rune Haako. O pregătisem pe Sabé cu privire la ceea ce urma să se întâmple. Puteam ghici tot ce va spune Nute. Nu era inteligent. Va face totul ca la carte. În final, va recurge la ameninţări.

— Te-am adus aici cu un scop, Regină Amidala, începu el.

— Nu am fost *adusă*, spuse Sabé, cu glasul tăios, ca o sabie. Asta este camera tronului meu. Nu-ţi recunosc autoritatea, Nute Gunray.

Unu la zero pentru Sabé! Mi-am ţinut capul plecat, astfel încât Nute să nu poată vedea satisfacţia din ochii mei.

Nute părea furios. Flutură o hârtie şi îi spuse lui Sabé că trebuie să semneze tratatul care legitima ocupaţia *Federaţiei*. Fusese asigurat că Senatul o va ratifica.

Asigurat de către cine? m-am întrebat. Sau Nute blufa?

Sabé i-a spus rece că nu va coopera. Nute nu părea îngrijorat.

— Cred că o vei face când vei vedea ce am pregătit pentru semenii tăi, Alteţă. Se apropie, împingându-şi faţa de un verde mat mai aproape de a ei. Sabé nu tresări. Am auzit că Regina e plină de compasiune şi înţeleaptă. Nu-i place să vadă suferinţă.

— Fă ce vrei. Nu mă voi preda niciodata! scuipă Sabé cuvintele.

Bine, am gândit eu. Tonul ei era exact la fel de dispreţuitor ca al meu.

Nute s-a întors, lăsând impresia că este plictisit. A fluturat o mână spre droizi şi le-a spus să ne ducă în Tabăra Patru. Am fost scoşi cu forţa din palat, în piaţă. De obicei, era plină la ora asta din zi. Cu oameni care se plimbau, cu vânzători de fructe şi muzicieni. Acum sunt în tabere, iar piaţa e plină cu tancuri şi droizi de luptă.

Furia se aduna în pieptul meu şi creştea până când am simţit-o ca pe un gust amar în gură. Am trecut pe lângă tancuri, către partea laterală a pieţei. Tăcerea din oraş îmi apăsa urechile. Auzeam zumzetul tancurilor, zumzetul navelor de luptă STAP de deasupra capului. Sunetele unui oraş ocupat. Frustrarea şi tristeţea se luptau în mine cu vinovăţia. Era vina mea? Am fost naivă?

Îmi spun că vina nu va face decât să mă încetinească. Şi, până la urmă, indiferent ce aş fi putut face sau nu, nu conta. *Este* vina mea. Eu sunt Regina.

Am făcut un jurământul chiar acolo. Nu voi mai fi niciodată nepregătită.

Am trecut de un colţ, pe o stradă îngustă la ieşirea din piaţă. Deodată, au apărut doi bărbaţi, aparent de nicăieri. Unul dintre ei era bine făcut, cu faţa aspră şi ochi albaştri limpezi şi

pătrunzători. Omul mai scund era mai tânăr şi mai subţire. Se purtau cu lejeritate, dar am simţit puterea din spatele liniştii lor. Apoi, peste umărul celui înalt, apăru un cap ca de broască. Spre surpriza mea, era un Gungan. Un Gungan foarte nervos. Se ascunse din nou în spatele lui, repede.

Omul înalt vorbi primul. O întrebă pe Sabé dacă este Regina Amidala de Naboo. Sergentul droid făcu semn către droizii de luptă şi le ordonă să-i dea din drum pe cei doi bărbaţi. Deodată, cei doi bărbaţi au scos săbiile de lumină de sub robă. I-au tăiat pe droizii de luptă de parcă ar fi pregătit cina. Sergentul droid a fost singurul rămas în picioare. A ezitat, apoi s-a întors şi a început să alerge. Bărbatul cel puternic ridică o mână. Droidul se împiedică înapoi, ca şi când ar fi fost tras de o mână invizibilă. Apoi, aproape lejer, bărbatul l-a tăiat cu sabia de lumină.

Totul s-a întâmplat în timpul scurs între două bătăi ale inimii.

— Uausa, icni Gunganul.

Omul înalt se prezentă drept Qui-Gon Jinn iar însoţitorul său – Obi-Wan Kenobi. Deja ghicisem cine erau – Ambasadorii Jedi.

S-a decis repede că cineva trebuia să meargă şi să alerteze Senatul. În primul rând, trebuia să găsim un mijloc de transport. Droizii de luptă erau peste tot, dar Căpitanul Panaka ne-a condus spre hangar, folosind un traseu de alei răsucite.

Cel puţin cincizeci de droizi păzeau nava, dar Qui-Gon a spus că nu va fi o problemă. Căpitanul Panaka îi aruncă o privire, ceva între respect şi neîncredere. Desigur, auzisem de Jedi, dar nu îi întâlnisem niciodată. Calmul lui Qui-Gon în faţa unor şanse atât de mici mi-a trimis un fior de speranţă. Dacă nu era nebun, desigur.

Mă aşteptam ca Jedi să plece singuri de pe Naboo pentru a contacta Senatul. Dar, spre surprinderea mea, Qui-Gon i-a spus Reginei că ar trebui să meargă pe Coruscant cu ei. Desigur, Sabé refuză.

— Vă vor ucide dacă rămâneţi, spuse Qui-Gon.

Am putut vedea în ochii lui că nu încerca să o sperie. Afirma ceva real.

— Nu ar îndrăzni! protestă Sio Bibble.

— Au nevoie de ea ca să semneze un tratat pentru a face

invazia legală, adăugă Căpitanul Panaka.

Am ascultat părerile consilierilor mei, dar am stat cu ochii pe Qui-Gon. Asculta ceea ce spuneau ceilalţi, dar privirea lui rămânea fermă asupra Reginei.

— E ceva în spatele tuturor acestor lucruri, Alteţă, îi spuse el lui Sabé. Sunt tulburat de ilogicul invaziei.

La fel şi eu, am gândit eu.

— Simţurile îmi spun că vă vor distruge. Atunci, vor putea numi un alt conducător care *va semna* tratatul.

Am fost uimită. Sabé ezită. Sio Bibble îi spuse Reginei că trebuie să plece. Căpitanul Panaka insista că era prea periculos. Sabé se întoarse spre servitoarele ei. Privirea ei se opri asupra mea pentru un moment. *Porunceşte-mi*, pledă ea.

Căpitanul Panaka era curajos şi înţelept. De multe ori mă bazasem pe sfaturile lui. Dar cuvintele Ambasadorului Jedi păreau adevărate. Dacă plecam, ar putea părea că am fugit. *Federaţia* s-ar putea folosi de asta. Ar spune că sunt o laşă care mi-am abandonat semenii de dragul propriei mele siguranţe. Dar dacă aş rămâne, ce aş putea face? Să duc o luptă fără speranţă împotriva unor sorţi potrivnici?

Nu. Va trebui să-i las în urmă pe toţi cei pe care îi iubesc. Va trebui să călătoresc departe, chiar în timp ce erau mânaţi în lagăre, ca nişte animale. Prietenii mei, părinţii mei... Va trebui să găsesc o modalitate de a suporta acea durere.

Am întâlnit privirea lui Sabé.

— Suntem curajoase, Alteţă, i-am spus, ceea ce însemna: *Pleacă!*

Am simţit un junghi de angoasă, de parcă inima mi s-ar fi rupt în două.

MAI TÂRZIU

Continui: am văzut prima mea bătălie reală în hangar. Droizii de luptă îi păzeau pe piloţii Naboo. Aveam nevoie de unul dintre ei să piloteze transportorul. Fără vreun licăr de îngrijorare, Obi-Wan ne-a spus liniştit că se va el ocupa de ei.

I-am făcut semn lui Sabé din ochi, iar ea ne-a ales pe Eirtaé, Rabé şi pe mine să părăsim Naboo cu ea. Yané şi Saché trebuiau să rămână în urmă. Sunt cele mai tinere şi sunt noi în serviciu. Mă rog să fie în siguranţă cu Guvernatorul Bibble.

Qui-Gon ne-a spus să continuăm să mergem, indiferent ce

se va întâmpla. Am păşit direct spre transportorul Reginei. La început, îndrăzneala noastră i-a nedumerit pe paznici. Între timp, Obi-Wan se îndrepta către piloţii şi echipajele capturate. Nu-mi puteam imagina cum vom putea scăpa de acest număr atât de mare de droizi de luptă, dar am continuat să merg. Cu inima bătându-mi puternic, privind înainte.

Apoi am fost întrerupţi de un droid de luptă. Qui-Gon i-a răspuns politicos, dar nu s-a oprit deloc din mers. Droidul ne-a anunţat că suntem arestaţi şi şi-a scos blasterul. Nu am avut ocazia să respir. Droidul de luptă a fost brusc o grămadă de metal şi piese, pe podea. Qui-Gon nici măcar nu şi-a întrerupt pasul. Dar ceilalţi droizi erau acum alertaţi şi s-au repezit la el. Sabia lui Qui-Gon era o pată de lumină şi mişcare. Unul după altul, droizii erau dezmembraţi şi tăiaţi. Am fugit spre transportor în timp ce Qui-Gon devia salvele. Între timp, Obi-Wan distrusese gărzile din jurul piloţilor, sabia lui tăindu-i, lovindu-i, atacându-i. Piloţii alergară spre navă.

Bătălia se încheiase înainte să înceapă. Doi Jedi împotriva atâtor droizi!

Încă nu-mi vine să cred şi am fost de faţă când s-a întâmplat.

Au început să se audă alarmele. Am reuşit să ne îmbarcăm în timp ce intrau şi mai mulţi droizi în hangar. Am decolat în timp ce se trăgea puternic asupra noastră. Abia am avut timp să-l văd pe Sio Bibble fiind capturat, în timp ce transportorul se ridica şi ţâşnea din hangar, cu Ric Olié la comenzile.

Dar încă nu eram în siguranţă. Mai rămânea de rezolvat problema blocadei. Ne-am rotit, am evitat, ne-am învârtit printre salvele puternice. Fiind blocată în cabina Reginei, nu puteam monitoriza ce se întâmpla în cabina pilotului. Era înnebunitor. La un moment dat, curentul pâlpâi şi am crezut că suntem pierduţi. Dar, se pare că unul dintre droizi ne-a salvat prin reactivarea scuturilor de apărare.

Nava era acum pe un curs normal. Am ieşit din sistemul Naboo. A trebuit să mă opresc să alerg în cabina pilotului şi să-i ordon să mă ducă înapoi. Când închid ochii, văd droizi de luptă năvălind peste părinţii mei, acasă. Văd tancurile din Theed. Văd sânge în fântâni şi copii cu priviri uimite. Dar nu ne mai putem întoarce. Trebuie să trăiesc cu decizia luată. Va trebui să suport

consecinţele.

Primisem o instruire intensivă. Studiasem istoria şi cultura galactică, filozofia guvernamentală şi strategia militară. Uneori îmi ardeau ochii iar capul mi-l simţeam de parcă ar exploda. Şi am crezut că, după toată pregătirea asta, sunt gata să fiu Regină. Dar nimic nu m-a pregătit pentru asta. Aşa că deschid ochii. Înghit ca să trec peste greaţa interioară. Iau furia asta neajutorată, orbitoare şi o transform în hotărâre. Îi voi învinge. Îmi voi vedea duşmanii predându-se. Următoarea oprire, Coruscant. Acum trebuie să mă gândesc la strategii şi planuri, pentru că...

MAI TÂRZIU

Am vorbit prea devreme. Qui-Gon, Obi-Wan, Panaka şi Ric Olié ne-au informat că hipermotorul nostru avea scurgeri. Nu avem suficientă energie ca să ajungem pe Coruscant. Trebuie să aterizăm pe o planetă numită Tatooine pentru reparaţii.

Sabé aprobă din cap. Voiam să ţip. O întârziere acum putea costa multe vieţi!

Nu avem de ales, ne spun ei. Tatooine este aparent cea mai bună şansă a noastră. Este retrasă, dincolo de influenţa *Federaţiei Comerţului*. Dar este condusă de gangsteri şi hoţi.

Fireşte, Căpitanul Panaka este îngrijorat. El crede că ar trebui să găsim altă planetă pe care să aterizăm. Dar Qui-Gon vrea să avem încredere în el. Din nou.

Nu am nimic împotriva lui Qui-Gon. Dar de acum încolo, nu voi mai avea încredere nici măcar într-un Jedi. În cazul în care va pleca vreo echipă de pe navă, pe Tatooine, voi merge cu ea.

Acum, că sunt Padmé, Regina îmi poate porunci să îndeplinesc unele sarcini. Îi spusesem lui Sabé că trebuie să o facă, altfel va părea suspect. Dar, oare, simte Sabé vreo oarecare plăcere în a-mi spune să-l curăţ pe micul droid astromec? Poate. E şi ea om. De fapt, odată ce am început, nu m-a mai deranjat sarcina. Îmi place să fac munci manuale. Îmi scoate nerăbdarea din minte. Şi, până la urmă, droidul mi-a salvat viaţa. Numărul lui de serie este R2-D2. Se pare că a rămas afară, pe corpul navei, lucrând la repararea scuturilor deflectoare, sub focul puternic tras de inamic. I-am curăţat funinginea şi reziduurile de foc, apoi ne-am dus să-l lustruiesc. Unitatea R2 fredona sub mâinile mele.

— Meriţi o lustruire bună, i-am spus eu. Ai făcut treabă bună.

Mă bipăi fericit.

Dintr-o dată, am auzit un puternic *Hidoe!*[1] Zgomotul ne-a

---

[1] Hidoe! – Hello! – Bună! (în Gungană)

speriat şi am sărit amândoi. Era Gunganul, Jar Jar. Era primul Gungan pe care îl vedeam de aproape. E atât de ciudat că împărtăşim o lume. Presupun că din moment ce Gunganii sunt locuitorii mlaştinilor, au nevoie de trăsături amfibiene pentru a supravieţui.

Gunganul are o gură ca de raţă şi urechi lungi şi căzute. Are o limbă lungă, pe care îi place să o tot scoată din gură, de parcă ar testa aerul.

Mi-a întins un recipient cu ulei şi s-a prezentat – un gest prietenos.

— Noisa aproape pe planeta Tatooine, îmi spuse el. Se aplecă mai aproape. Ochii îi erau înţelegători şi întristaţi. Eusa frică multă.

Am fost uimită. Am fost învăţaţi să ne gândim la Gungani ca fiind barbari. Dar acesta era blând ca un copil. I-am bătut mâna rece, cu piele cauciucată. I-am spus că eram sigură că totul va fi în regulă.

— Eusa nu crede, spuse el oftând.

Mi-am ascuns zâmbetul. Deşi împărtăşeam o lume, oamenii de pe Naboo şi Gunganii nu se amestecau unii cu alţii. Cei mai mulţi oameni de pe Naboo cred că rasa Gungană nu este la fel de avansată. Aşa că mă interesa să fiu faţă în faţă cu unul dintre ei. Sau ar trebui să spun faţă-în-bot?

Dacă aş fi întâlnit un Gungan ca Regină, aş fi putut să adopt cele mai impunătoare maniere, ca pe un halat sclipitor. Dar, în calitate de Padmé, eram fermecată. Nu mă puteam abţine. Îmi plăcea de el.

MAI TÂRZIU
PORTUL SPAŢIAL MOS ESPA, TATOOINE

Au plecat fără mine! Ar fi trebuit să prevăd asta. De ce ar trebui să alerteze o servitoare că erau gata să plece? A trebuit să fug să-l aduc pe Căpitanul Panaka şi să-l pun să mă ducă la ei. I-am ajuns din urmă la mică distanţă de navă. Panaka le-a spus că Regina mă întrebase personal dacă aş putea merge cu ei. Am putut vedea că Qui-Gon era deranjat, dar a aprobat din cap. Ştiam că va accepta. Sunt bună ca acoperire pentru el. Cu Jar Jar, R2 şi cu mine, nu va mai părea ameninţător.

Planeta Tatooine este complet diferită de Naboo. Planeta mea este plină de vegetaţie verde şi flori înflorite. Râurile şi

pâraiele noastre curg calm, căzând în cascade la fel de delicate ca dantela.

Tatooine este praf. Praf şi căldură orbitoare de la cei doi sori de deasupra capului. Nu putem vorbi despre vegetaţie, ci doar despre pietre. Stâncile formau canioane adânci, care se ridicau în jurul tău şi, uneori, ascundeau cerul.

Cine ar alege să trăiască pe o astfel de planetă?

Am primit răspuns când am ajuns la Mos Espa: criminalii şi renegaţii.

Creaturile ciudate din toate colţurile galaxiei stăteau în cafenelele care mărgineau străzile, jucând jocuri de noroc şi strigând. Zgomotul, combinat cu căldura, m-a făcut să mă simt ameţită. Străzile erau înguste şi pline de bantha şi diverse alte forme de viaţă. Pe niciuna dintre acestea, ar trebui să adaug, nu am avut înclinaţia de a le cunoaşte mai bine.

Jar Jar era îngrozit. Rămase aproape de Qui-Gon, mergând practic imediat în spatele său. Eu însumi eram nervoasă. Dar mă şi interesa. Nu am văzut prea multe lumi în afară de a mea. Dar asta era atât de diferită. Zgomot, praf, pericol – are de toate. Dar este, de asemenea, plină de viaţă.

Qui-Gon mi-a spus că planeta este controlată de Huttul Jabba, probabil unul dintre personajele cele mai detestate din galaxie. Pustiurile sunt cunoscute că au gunoieri recuperatori, mai ales Jawa. Locuitorii permanenţi erau formaţi din fermierii de umiditate. Ei erau cei care duceau o viaţă grea, pentru că erau oneşti.

— Puţinele porturi spaţiale, ca acesta, sunt pline de persoane care nu vor să fie găsite, îmi spuse el.

— Ca noi, am subliniat eu.

Qui-Gon mi-a arătat o privire scurtă, de respect.

— Presupun că da.

Apoi ochii lui s-au întors să măture străzile. Este un om cu o aură de calm profund. Cu toate astea, era cea mai alertă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mă simţeam în siguranţă cu el.

Ne-am oprit într-o mică piaţă. Un grup de negustori de vechituri, ponosiţi, s-a strâns în jurul nostru. Câţiva, cu prăvălii mai mari, au încercat să arate prezentabili. Cel puţin nu ţi se părea că îţi vor lua viaţa, în clipa când le păşeai pragul.

Qui-Gon arătă spre un magazin mai mic, cu un aspect mai

infam.

Mi-am muşcat buza ca să mă opresc să spun *Nu*. Amidala s-ar fi certat cu el. Dar Padmé lasă lucrurile să-şi urmeze cursul.

Nu era prima dată când lăsam impresia că Padmé era, uneori, mai inteligentă decât Regina.

NOTAREA 5

ANAKIN

Ne-am aplecat, trecând pragul şi ne-am trezit într-o prăvălie aglomerată şi prăfuită. Resturile de metale, circuite, piese de speedere, piese pentru droizi, panouri de comandă, compresoare şi scule, aglomerau fiecare raft şi se revărsau pe podea.

Dintr-o dată, o creatură albastră şi îndesată, cu aripi zumzăitoare, zbură spre noi. Ne întrebă ceva într-un limbaj strident pe care nu l-am recunoscut. Qui-Gon îi răspunse că are nevoie de piese pentru un Nubian 327 tip J. La perspectiva unei vânzări, creatura albastră deveni imediat politicoasă şi îşi oferi tot ajutorul. Strigă ceva, aspru, în limbajul său ciudat şi apăru un băiat. Băiatul era mic şi îmbrăcat în haine aspre. De asemenea, arăta ca şi cum i-ar putea folosi o baie. Dar ochii săi pătrunzători

şi întunecaţi aveau o curiozitate acerbă, dându-i o privire inteligentă.

Qui-Gon şi proprietarul magazinului au vorbit o clipă. Apoi creatura albastră i-a scos pe Qui-Gon şi pe R2 în spate, să se uite la piese. Eu am rămas în magazin cu băiatul şi cu Jar Jar. Mă plimbam prin jur, uitându-mă la mărfuri. Nu-mi puteam imagina ce ar putea face cineva cu asemenea rebuturi. Băiatul stătea pe tejghea. Scoase o cârpă şi începuse să cureţe un obiect metalic. Am văzut că îmi arunca câte o privire furişă cu fiecare ocazie. Poate că creatura albastră, butucănoasă, îi spusese să mă supravegheze ca să nu fur din magazin. Privirea lui nu era şovăitoare, semăna mai mult ca privirea unui bărbat decât a unui băiat.

— Eşti un înger? mă întrebă el brusc.

M-am întors, surprinsă şi l-am întrebat ce vrea să spună.

— Piloţii spaţiali vorbesc despre ei, îmi spuse el. Locuiesc pe lunile lui Iego şi sunt cele mai frumoase creaturi din univers.

Frumoasă? Îmi petrec atât de mult timp încercând să par demnă. Nu-mi pasă prea mult de frumuseţe. Ca să spun adevărul, atunci când oamenii se referă la mine drept frumoasă, sunt de obicei îmbrăcată ca Regină. Şi nu poţi lua în serios un compliment dacă eşti regină. Toată lumea te flatează. Toată lumea vrea ceva. Doar un prost i-ar asculta. Dar trebuie să recunosc că am fost mulţumită de complimentul acestui băiat amuzant. Îmi spuse că asculta discuţiile din jurul său. Că piloţii, piraţii spaţiali şi comercianţii vizitau des magazinul. Că îşi ţinuse urechile deschise.

— Şi într-o zi, spuse el cu mare convingere, voi zbura şi eu de aici.

L-am întrebat dacă este pilot. Părea prea tânăr ca să zboare.

Mi-a spus că a fost pilot toată viaţa. Am încercat să-mi ascund zâmbetul. Eu voisem să-l tachineze, să-l întreb dacă a pilotat vreun speeder când era copil, dar el era serios. M-am gândit că i-aş putea răni sentimentele. Aşa că l-am întrebat cât timp trăise pe Tatooine.

Locuia aici de când avea trei ani. El şi mama lui fuseseră vânduţi lui Watto, creatura albastră. Am fost atât de surprinsă încât am scăpat întrebarea.

— Ca sclav?

Până la urmă i-am rănit sentimentele.

— Sunt o persoană! exclamă el. Numele meu este Anakin.

Ce loc ciudat este Tatooine. Fermieri care cultivă apă. Piraţi şi hoţi. Şi băieţi care sunt sclavi.

În spatele meu, Jar Jar activă din greşeală un droid. Acesta o porni prin magazin, dărâmând obiectele de pe rafturi. Apoi se lovi direct de o grămadă de piese, care căzură zgomotos de podea. Anakin îi spuse lui Jar Jar să lovească nasul droidului. Jar Jar o făcu, dar arăta atât de speriat şi de comic, încât Anakin şi cu mine am izbucnit în râs. Sunetul râsului mi se păru ciudat. Trecuse atât de mult timp de când nu am mai râs.

Qui-Gon se întoarse înapoi în magazin şi îmi făcu semn. M-am grăbit după el.

— Are piesele de care avem nevoie? l-am întrebat neliniştită.

Qui-Gon încuviinţă din cap în timp ce îşi scotea comunicatorul.

— Iar Toydarianul cere o avere pentru ele, spuse el.

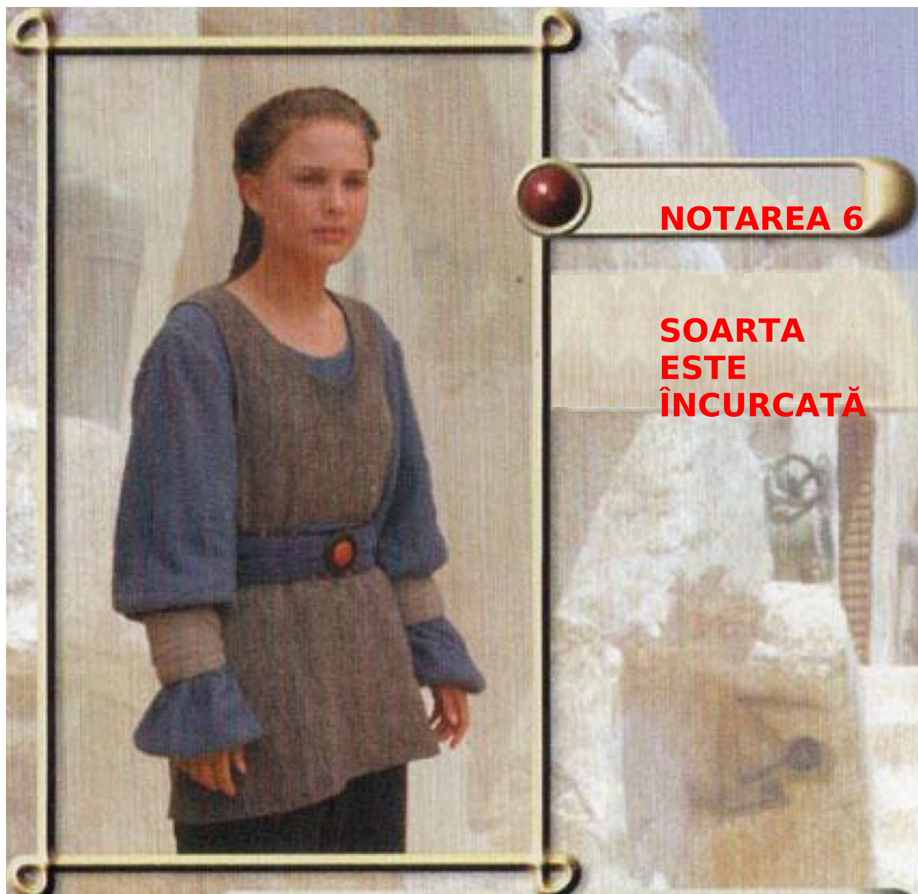
Îl apelă pe Obi-Wan prin comunicator. Exista ceva la bord ce puteam vinde sau tranzacţiona? Aş fi putut să-i dau eu răspunsul. Doar garderoba mea, care ar fi inutilă. Nu am păstrat niciodată în transportor ceva care să aibă o valoare reală. Încărcam doar ceea ce aveam nevoie pentru călătorie. Dar, desigur, nu am avut timp să ne gândim la astfel de lucruri când am părăsit Naboo. Un alt lucru pe care ar fi trebuit să-l prevăd. O altă pregătire pe care nu am putut-o face.

Qui-Gon îşi strecură comunicatorul înapoi în buzunar. Probabil că văzuse îngrijiorarea din ochii mei.

— Ni se va prezenta o altă soluţie, spuse el cu certitudine. Vom vedea.

Mi-aş dori să am răbdarea lui. Acum suntem blocaţi pe Tatooine. Fără îndoială că *Federaţia Comerţului* a trimis trupe să mă caute. Fiecare secundă pe care o pierdem aici, ne pune în pericol, iar Naboo rămâne în lanţuri.

Trebuie să găsim o cale. Trebuie să ajung pe Coruscant şi asta cât mai curând.

Qui-Gon ne-a condus înapoi spre piaţa din Mos Espa. Nu puteam să spun la ce se gândea. Scana grupurile de jucători şi piloţi care se certau. Oare ce căuta?

Când l-am întrebat, mi-a răspuns doar scurt:

— O cale.

Între timp, Jar Jar rămăsese în urmă. Îl pierduserăm din vedere şi asta era o greşeală. Am aflat mai târziu că Jar Jar fusese ispitit de o etalare de broaşte de pe o tarabă. Limba lui lungă şerpuise şi prinsese una. Ceea ce nu observase, era că broasca era încă ataşată de un fir pentru a preveni astfel de furturi. Când negustorul ieşi din magazin, cerându-şi plata, Jar Jar deschise gura şi eliberă broasca. Tensiunea firului trimise broasca în zbor într-un castron de supă, stropind-o pe creatura

care o mânca. Creatura aceea se întâmpla să fie una dintre cele mai neplăcute din Mos Espa, iar asta spune îndeajuns. Jar Jar părea să atragă ghinionul. Creatura îl atacă pe Jar Jar. În acest moment, Qui-Gon şi cu mine auzirăm gălăgia. Ne-am întors exact la timp pentru a-l vedea pe Anakin interpunându-se între creatura uriaşă, asemănătoare unui păianjen, şi Gungan.

În loc să se grăbească pentru a-i ajuta, Qui-Gon încetini. Expresia lui deveni mai pătrunzătoare în timp ce îl privea pe Anakin dezamorsând situaţia.

Până când Qui-Gon, R2, şi cu mine am ajuns la ei, creatura – un Dug numit Sebulba – se îndepărtase pufnind.

Qui-Gon îi mulţumi lui Anakin şi îi aruncă lui Jar Jar o privire de avertizare.

— Eusa nusa făcut nimic! protestă Jar Jar.

— Ţi-a fost frică, îi explică Anakin. Frica îi atrage pe cei laşi. Sebulba încerca să-şi depăşească propria frică, zdrobindu-te pe tine. Ţi-ar fi de folos să te temi mai puţin.

L-am întrebat pe Anakin dacă funcţiona pentru el şi mi-a spus că da – până la un punct. Era o observaţie matură pentru un băiat.

Din nou, m-a frapat mintea limpede a lui Anakin. *Frica îi atrage pe cei laşi.*

Vântul se înteţi brusc. Bruscheţea şi ferocitatea lui ne-au surprins. Praful îmi zbură în ochi, făcându-i să mă înţepe. Anakin ne întrebă dacă avem adăpost, iar Qui-Gon îi spuse rapid că da – la periferia oraşului.

Anakin păru îngrijorat. Era prea departe. Noi nu ştiam cât de aprige puteau fi furtunile de nisip pe Tatooine. Trebuia să venim cu el, acasă. M-am uitat la Qui-Gon.

Chiar în timp ce ezita, forţa vântului crescu, izbind nisipul de hainele şi pielea noastră. Jar Jar gemu înspăimântat şi Qui-Gon aprobă din cap către Anakin.

Nu puteam vedea strada din spatele nostru sau ceea ce era în faţă. Totul era estompat. În timp ce îl urmam pe Anakin, mi-am amintit că bunica îmi spunea:

— Soarta este încurcată. Urmează-i firul.

Se numea Winama. Murise anul trecut. Nu era fermier ca fiul ei – tatăl meu. Preferase întotdeauna viaţa de oraş. Trăisem cu ea în Theed în timpul antrenamentul meu. Era ţesătoare. Acestea erau faptele pe care vi le puteam spune despre

Winama.

Dar sentimentele erau cu totul altceva. Cât am fost de apropiate, şi cât de amuzantă era şi cum îmi inoculase sentimentul că pot face orice... Dar avea obiceiul de a-mi spune zicători pe care nu le înţelegeam deloc. Şi ştia asta. Ştia că nu am răbdare cu ea. Ştia că în sinea meu mă întrebam: *ce înseamnă asta?*

Mi-aş dori să pot vorbi cu ea acum. Aş vrea să-i pot spune, *Winama, cred că încep să înţeleg.* Îmi este foarte dor de ea. Dar nu cred că aş putea suporta dacă aş şti că Winama se află într-o tabără de prizonieri.

Mi-am tras gluga şi mi-am acoperit gura. Mă sufocam de praf şi nisip. Am închis ochii cât mai aproape de nişte fante. Nu mai simţisem niciodată un vânt atât de puternic. Furtuna ascunsese cei doi sori şi transformase aerul într-o ţepi. Anakin mă ţinu ferm de mână, conducându-mă prin furtuna urlătoare spre siguranţă. Şi în timp ce o făcea, am avut senzaţia ciudată că am întâlnit un fir al soartei mele.

MAI TÂRZIU

Anakin ne conduse în cartierul în care locuiau sclavii. Puteam distinge clădirile mici şi ponosite, construite din ceea ce părea a fi nisip amestecat cu o substanţă mai dură. Stivuite una peste alta, structurile arătau mai degrabă ca nişte cabine decât ca nişte case. Anakin se opri în faţa unei colibe, identică cu celelalte. Aşteptă până fu sigur că eram cu toţii împreună. Apoi împinse repede uşa şi ne îndemnă să trecem. Am fugit înăuntru, astfel încât nisipul să nu intre după noi.

Cum arată casa unui sclav? Nu ştiam la ce să mă aştept. Prima mea impresie fu *grija*. Cineva luase structura asta asemănătoare unei caverne şi cheltuise timp şi dragoste cu ea. Arăta curată şi spălată. Nu prea exista mobilier, dar părea robustă şi bine întreţinută. Bucătăria era mică, cu câteva oale pentru gătit. Puteam vedea nişele care probabil duceau către zonele de dormit.

— Essste plăcut, spuse Jar Jar uşurat.

Trebuia să fiu de acord cu el.

Anakin îşi strigă mama. O femeie mai în vârstă, cu ochii la fel de pătrunzători ca ai lui Anakin, ieşi dintr-o nişă. Nu-şi putu masca surpriza când îşi văzu coliba plină de nişte străini prăfuiţi

şi un droid.

— Ei sunt prietenii mei, spuse repede Anakin. Acesta este Padmé şi… şi…

Mama lui Anakin aştepta, cu o sprânceană ridicată. *Şi de ce ai adus străini în casa noastră?* părea să spună. Ştiind ce periculoasă era Tatooine, n-o învinuiam.

— Aveau nevoie de adăpost, spuse Anakin, arătând spre fereastră.

Puteam auzi nisipul lovindu-se de ea.

Qui-Gon interveni rapid şi ne prezentă pe toţi. Femeia ne spuse că se numea Shmi Skywalker. Nu am apucat să aud nimic altceva pentru că Anakin mă târî în dormitorul lui. Se transformase din nou într-un copil, dornic să-mi arate proiectele sale. Trebuia să recunosc că eram impresionată. Construise un droid de protocol din bucăţi. Droidul nu era încă acoperit şi avea doar un singur ochi. Dar programarea părea foarte bună. Numele său era C-3PO.

— Construiesc şi o navetă de curse, se lăudă Anakin.

Totuşi, nu era doar lăudăroşenie. Băiatul era foarte talentat pentru vârsta sa.

Când ne-am întors în camera principală pentru a lua masa, am observat cât de des şi cât de drăgăstos poposeau ochii lui Shmi asupra lui Anakin.

Exista dragoste în casa asta, puteam vedea asta. Dar exista şi o anumită tristeţe. În ochii lui Shmi se ascundea ceva ce nu înţelegeam.

Qui-Gon o privea şi el. O privea chiar mai mult decât mine, dacă era posibil. Dar părea să pună lucrurile cap la cap.

Eu doar le vedeam şi încercam să înţeleg semnificaţiile.

Ce vedea el şi eu nu?

Anakin avusese dreptate în legătură cu furtuna. Urlase toată după-amiaza şi toată seară. Nu am fi ajuns niciodată înapoi la navă.

În timp ce mâncam cina simplă, încercam să ignorăm vântul de afară. Peste zgomotele lui Jar Jar care mânca, Anakin şi mama lui încercară să ne creeze o imagine despre cum erau vieţile lor. Anakin era vesel, spunându-ne că avuseseră noroc cu Watto. Creatura albastră era departe de a fi bună, dar cel puţin nu îşi bătea sclavii. Shmi avea o imagine mai dură asupra situaţiei. Ca sclavi, nu le era permis să călătorească fără permisiune. Li se atribuiseră locuinţa. Adăugă şi faptul că aveau un transmiţător implantat în corp. Dacă încercau să evadeze, dispozitivul exploda.

— Nu pot să cred, am spus eu, că sclavia mai este îngăduită în galaxie. Legile Republicii împotriva sclavagismului...

Shmi m-a întrerupt.

— Republica nu există aici, spuse ea cu tărie. Trebuie să supravieţuim pe cont propriu.

M-am uitat la farfurie, confuză şi jenată. Viaţa mea nu fusese întotdeauna plină de bogăţii. Muncisem la fermă. Studiasem şi mă zbătusem. Dar acum ştiam că nici măcar nu atinsesem vreodată genul de efort aspru pe care îl înfrunta Shmi, doar pentru a mai supravieţui încă o zi.

Eu îmi plasasem toată credinţa în Republică. Avea legi care trebuiau aplicate în toată galaxia. Cu toate astea, existau locuri, lumi întregi, unde erau ignorate. Oare aveam prea multă încredere în Senat? Era tot ce aveam. Dar faptul că depindeam de el pentru a rezolva problemele de pe Naboo, nu însemna că ceream prea mult?

Anakin rupse tăcerea, întrebându-ne dacă văzusem vreodată o cursă de navete. Desigur că nu văzusem. Qui-Gon interveni pentru a spune că da. Erau extrem de periculoase. Anakin îi răspunse cu mândrie că era singurul om capabil să o participe la ele. Qui-Gon îi aruncă o privire lungă. Din nou, am avut sentimentul că punea lucrurile cap la cap.

— Ca să pilotezi în cursele de navete, trebuie să ai reflexe de Jedi, spuse el.

Anakin se înroşi, mulţumit. Chiar atunci, Jar Jar încercă să fure, cu limba sa lungă, o bucată de mâncare din bolul comun. Într-o clipită, Qui-Gon întinse mâna şi îl apucă de capătul limbii. Mişcarea fu mai rapidă decât puteau surprinde ochii mei. Anakin îl privi uimit şi apoi întrebă dacă Qui-Gon este un Jedi.

— De ce crezi asta? răspunse Qui-Gon.

Anakin îi răspunse că văzuse sabia de lumină a lui Qui-Gon. Qui-Gon sugeră că poate ucisese un Jedi şi i-o furase.

— Nu cred. Nimeni nu poate ucide un Jedi, spuse Anakin cu fermitate.

Pe faţa aspră a lui Qui-Gon apăru o privire amărâtă. Tristă.

— Aş vrea eu să fie aşa.

Anakin ne spuse că visase că era Cavaler Jedi. Că se întorsese pe Tatooine şi îi eliberase pe toţi sclavii. Ne întrebă dacă asta trebuia să facă Qui-Gon aici. Zâmbetul lui Qui-Gon deveni trist când îi spuse lui Anakin că *din păcate nu*.

Anakin îşi fixă privirea nerăbdătoare şi neclintită asupra lui Qui-Gon.

— Eu cred că da. Altfel, ce-ai căuta aici? întrebă el simplu.

L-am putut vedea pe Qui-Gon inspirând adânc şi gândindu-se. Apoi îi spuse adevărul sau cel puţin, o mică parte din el. Îi spuse că ne îndreptăm spre Coruscant într-o misiune secretă. Că trebuise să aterizăm pe Tatooine pentru reparaţii.

Ştiam că Anakin va veni imediat cu sugestii şi ajutor şi chiar aşa şi făcu. Dar Qui-Gon îi spuse că aveam nevoie de o componentă scumpă, iar Watto nu era dispus să tranzacţioneze.

— Negustorii trebuie să aibă o slăbiciune, am meditat eu cu voce tare.

Shmi aprobă din cap.

— Pariurile. În Mos Espa, totul se învârte în jurul nenorocitelor astea de curse.

Qui-Gon păru îngândurat.

— Lăcomia poate fi un aliat puternic, dacă este folosită cum se cuvine.

Anakin aproape că sări de pe scaun, entuziasmat. Marea Cursă Clasică Boonta Eve urma să fie peste doar două zile. El construia o navetă de curse despre care Watto nu ştia nimic. Ne expuse imediat şmecheria. Qui-Gon putea înscrie naveta în cursă. Îl putea determina pe Watto să i-l împrumute pe Anakin pentru a o conduce.

Ne-am uitat cu toţii la băiat. Era de fapt un plan bun. Apoi am văzut-o pe Shmi palidă la faţă.

— Annie, ştii că nu vreau să concurezi, spuse ea încet. Este îngrozitor. Îmi vine să mor, de câte ori alergi pentru Watto. De fiecare dată. Nu doar din cauza vitezei. Este vorba şi despre trădarea faţă de ceilalţi piloţi.

— Dar prietenii noştri au probleme, insistă Anakin.

Ochii lui Qui-Gon zburau de la mamă la fiu. Îi spuse lui Anakin că mama lui avea dreptate. Apoi se întoarse spre Shmi şi o întrebă dacă se poate gândi la oricine altcineva care ne-ar putea ajuta. Încet, fără tragere de inimă, ea clătină din cap.

— Vezi? strigă Anakin. Trebuie să-i ajutăm, mamă. Mai ţii minte ce spuneai? Că problema cea mai mare din Univers este că nu ne ajutăm unii pe alţii?

Shmi îşi întoarse faţa. Abia am putut să prind strălucirea lacrimilor.

— Anakin, nu...

Am simţit că inima mi se strânge pentru durerea ei. Venisem aici după ce văzusem atât de multă suferinţă pe lumea mea. Nu voiam să aduc suferinţă şi în casa asta.

— Sunt sigură că Qui-Gon nu vrea să-ţi pună fiul în primejdie, i-am spus eu. Vom găsi o altă cale. Există întotdeauna o altă cale.

Am aruncat o privire supărată spre Qui-Gon. El mă privi, impasibil. Nu ştiam la ce se gândea. Dar Shmi mă surprinse. Ridică încet capul. Lacrimile îi dispăruseră. Sau poate că doar mi le imaginasem eu?

— Nu, Annie are dreptate. Nu există altă soluţie, spuse ea. Nu mi-o plăcea mie, dar el vă poate ajuta. Poate că menirea lui este să vă ajute!

Spusese ceva foarte ciudat. Pentru o clipă, eu şi Shmi ne-am uitat una în ochii celeilalte. Se întâmpla ceva între noi. De parcă mi l-ar fi dat pe fiul ei. Ce ciudat.

ZIUA URMĂTOARE

Am vorbit cu Qui-Gon. Am aşteptat să fim singuri. R2 şi Jar Jar o luaseră înainte spre negustor, în timp ce Qui-Gon şi cu mine eram în piaţă. Am început cu o întrebare. Era sigur că era bine să ne încredinţăm soarta în mâinile unui băiat pe care abia îl cunoşteam?

— Da, răspunse el scurt.

— Şi să-i frângem inima mamei lui? am adăugat.

Şi-a întors privirea neutră spre mine.

— Ea a fost de acord.

— Regina nu va aproba, i-am spus.

— Regina nu trebuie să ştie, îmi spuse el.

Aroganţa! Nu m-am putut abţine.

— Ei bine, *eu* nu sunt de acord, am izbucnit.

Poate că dezvăluisem prea mult. Nu-mi păsa. Era atât de enervant să fiu în rolul de servitoare, incapabilă să comand! Mai ales atunci când venea vorba de Jedi.

Dar, ca să fiu sinceră, avem sentimentul că, chiar dacă aş fi fost în cel mai impunător costum al meu, ca Regina Amidala, Qui-Gon tot nu m-ar fi ascultat.

Da, sunt înţelepţi, respectaţi şi curajoşi. Dar a menţionat cineva vreodată cât de enervanţi pot fi Jedii?

NOTAREA 8

AFACERI

Qui-Gon dispăru în prăvălia lui Watto. L-am urmat, ferindu-mă să ies în evidenţă. Ştiam că Qui-Gon trebuia să aibă un plan pentru a se ocupa de Watto. Negustorul era viclean, dar am ghicit că Qui-Gon miza pe lăcomia lui.

Watto bâzâi în jurul lui Qui-Gon iritat, spunând că auzise că Qui-Gon intenţiona să-l sponsorizeze pe Anakin în cursa de navete. Îi sublinie faptul că taxa de înscriere era foarte mare. Şi nu se accepta creditul, îl avertiză el.

Qui-Gon îi arătă lui Watto o hologramă a navei. Intenţiona să folosească nava ca taxă de intrare.

Stai puţin, am gândit eu. Qui-Gon era pe cale să parieze cu *nava mea*?

Qui-Gon îi spuse lui Watto că tocmai câştigase o navetă de curse la un pariu. Ochii lui Watto străluciră brusc de interes.

Dacă Qui-Gon furniza naveta de curse şi taxa de intrare, el îl furniza pe Anakin şi împărţeau pe jumătate orice câştig.

Sprâncenele lui Qui-Gon se ridicară. Dacă Watto cerea jumătate, atunci trebuia să depună *el* taxa de înscriere. Dacă Anakin câştiga, Watto putea păstra toate câştigurile, mai puţin componentele de care aveam nevoie.

— Şi dacă pierde, concluzionă Qui-Gon, primeşti nava mea.

Nava *mea*? De când era nava mea, nava lui *Qui-Gon*? Mi s-a înfierbântat sângele în vene. Cum putea face una ca asta fără să mă consulte?

Apoi mi-am amintit că eram Padmé, nu Amidala. Nu puteam să intervin şi să dau ordine. Trebuia să am încredere în Qui-Gon.

Uram asta.

MAI TÂRZIU

Ne-am întors la Anakin acasă. El îmi ceru ajutorul pentru a repara naveta de curse. Dar acest motor era diferit de orice ştiam eu. Totuşi, puteam ţine uneltele şi i le puteam da la mână.

Prietenii lui Anakin apărură brusc, să ajute şi ei. Era evident că mica trupă îl privea pe Anakin drept liderul lor. Chiar dacă îl tachinau că participa la o cursă atât de mare cu naveta pe care o construise acasă.

Qui-Gon se apropie de noi şi îi dădu lui Anakin o baterie.

— Cred că e timpul să aflăm dacă funcţionează chestia asta, spuse el.

Am lucrat toată după-amiaza. Mâinile îmi erau murdare. Eram obosită de la atâta aplecat. Şi, în ochii mei, mi se părea imposibil ca găleata asta improvizată să-l poată duce pe Anakin spre victorie.

Dar, când am auzit că motoarele se aprind şi urlă, bucuria mea fu mai mare decât a oricui altcuiva. În acel moment, totul părea posibil.

NOAPTEA

Nu sunt sigură ce m-a trezit. M-am strecurat din pat şi m-am dus la fereastră.

Shmi stătea pe veranda din faţă. Privea spre cerul nopţii. I-am văzut faţa la lumina stelelor. Nu cred că mai văzusem

vreodată atâta tristeţe.

Asta este viaţa? Astăzi avem o victorie – naveta de curse răcnea la viaţă. Noaptea, victoria aceea făcea pe cineva să sufere.

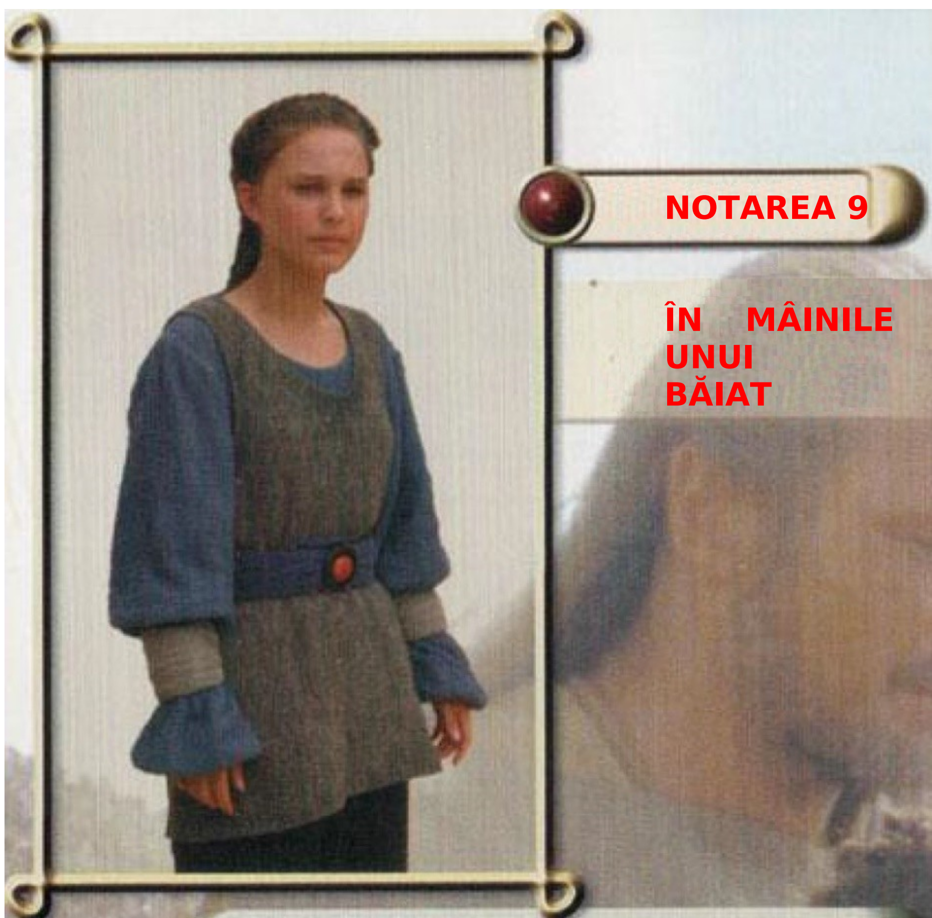
Aceasta era afacerea pe care o făceam cu viaţa? Orice plăcere aducea cu sine şi o durere, ca o piatră din inima unui fruct? Trucul era să suporţi două contradicţii în acelaşi timp. Durere şi plăcere. Veselie şi tristeţe. Fructul şi piatra.

Nu-mi plăceau contradicţiile. Mie îmi plăcea ca lucrurile să fie clare.

Tremuram. Nu pentru că era frig, ci de frică. Mă simţisem în siguranţă aici. Dar era o prostie să mă simt în siguranţă.

Exista aici acţiunea unor forţe pe care nu le înţelegeam. Şi totuşi, ştiam un lucru. Mă voiau moartă. Nu exista niciun loc sigur. O mamă nu-şi putea proteja întotdeauna copilul.

Şi o Regină nu se poate ascunde.

NOTAREA 9

ÎN MÂINILE UNUI BĂIAT

În ziua cursei, m-am sculat din pat înainte de a se lumina de ziuă. Chiar înainte să fiu complet trează, mă ridicasem şi m-am grăbit afară. R2 vopsea naveta de curse. Anakin dormea pe pământ, în apropiere. Probabil că adormise de-an picioarelea. Fără vreo lumină care să cadă peste ochii lui întunecaţi, părea mai tânăr. Vulnerabil. Am clătinat din cap. Ce era în mintea lui Qui-Gon? Ar trebui să-l protejăm pe băiat, nu să depindem de el ca să ne salvăm.

I-am atins obrazul pentru a-l trezi.

— Te visam, spuse el. Conduceai în luptă o armată uriaşă.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc. Nu eram o regină războinică şi nu-mi puteam imagina vreodată că voi fi una. Speram că nu voi fi. Uram lupta. O uram. Şi mai rău, uram să fiu

în exil. Ce îngrozitor era că trebuia să fug departe, sau poate să lupt într-o bună zi, doar pentru a obţine pacea. De aceea eram nerăbdătoare să ajung pe Coruscant. Voiam să iau poziţie şi să spun: *Este greşit!* Să o spun atât de clar şi puternic, încât Senatul să se ridice şi să strige odată cu mine. Naboo va fi din nou liber.

I-am spus lui Anakin să se grăbească. Ceilalţi plecaseră deja spre arenă. Cursa de astăzi urma să îmi decidă soarta.

Anakin şi cu mine am mers împreună spre arenă pe un eopie, un animal de povară de pe Tatooine. Trăgeam în urma noastră motoarele navetei de curse. Prietenul lui Anakin, Kitster, călărea pe o altă eopie, trăgând alte componente.

Am fost şocată de dimensiunea uriaşă a arenei şi de mulţimea imensă. Fiecare loc disponibil era ocupat. Căldura şi zgomotul erau ca o forţă fizică, apăsându-mi pieptul.

— Nu este grozav? spuse Anakin vesel. Cursa Clasică Boonta are întotdeauna public numeros. Vine toată lumea din teritoriile de pe Inelul Exterior.

Am văzut toate tipurile de creaturi. În formă de melc, de păianjen, înalte precum copacii sau până la genunchiul meu. Toţi se certau, pariau, mâncau, strigau, se băteau, râdeau.

— Vin pentru că aceasta este cea mai periculoasă cursă dintre toate, spuse Anakin, cu ochii strălucitori.

Nu-mi venea să cred că nu simţea presiunea. Mulţimea asta dorea sânge. Îmi imaginam că o prăbuşire sau o dezmembrare îi va face să urle încântaţi şi să dorească şi mai mult.

Anakin ghidă eopiile către un hangar imens din apropiere. Când am intrat, i-am văzut pe Qui-Gon şi pe Watto adânciţi într-o conversaţie. I-am aruncat lui Qui-Gon o privire tăioasă. Se întâmpla ceva despre care nu ştiam? S-a prefăcut că nu mă observă. M-am întors frustrată.

— Ce beton este! spuse Kitster de pe cealaltă eopie în timp ce examina celelalte navete. Sunt sigur că de data asta vei reuşi, Annie!

De data asta? L-am întrebat pe Kitster ce voia să spună.

— Să termine cursa, evident! răspunse Kitster.

Şocată, m-am întors spre Anakin.

— Vrei să spui că nu ai câştigat niciodată o cursă?

Anakin păru ruşinat.

— Nu chiar.
— Nici măcar n-ai terminat vreodată o cursă? am insistat.
Anakin îi aruncă lui Kitster o privire întunecată.
— O voi face azi, jură el.
— Bineînţeles că o vei face, spuse Qui-Gon pe un ton calm care mă făcu să vreau să-i iau sabia de lumină şi să-l lovesc cu ea în cap.
Am coborât de pe eopie, iar Anakin şi Kitster plecară mai departe.
Găsisem un loc liniştit, în spatele unui adăpost, pentru a scrie în jurnal, dar apoi i-am auzit pe crainici. Cursa începea în curând. Trebuia să-mi ascund reţinerea şi să-i urez noroc lui Anakin.

MAI TÂRZIU

Nu am avut timp pentru prea multe încurajări. Doar câteva cuvinte.
— Toate speranţele noastre sunt în tine, i-am şoptit.
Privirea lui Anakin era calmă.
— Nu vă voi dezamăgi.
Lângă el se afla Sebulba, creatura urâtă care aproape că-l lovise pe Jar Jar.
Mârâi ceva spre Anakin. Am presupus că nu era în spiritul bunei sportivităţi.
— Cum te-a numit? am întrebat.
— Gunoi de sclav, răspunse Anakin. Nu-ţi face griji, Padmé. O să-mi miroasă gazele de evacuare în câteva minute.
Era timpul. M-am îndreptat spre platforma de vizionare unde aştepta deja Shmi. Jar Jar se uită cu jind la tarabele cu mâncare, scoţându-şi limba lungă de parcă testa aerul pentru a simţi gustul. Apoi sosi Qui-Gon şi se aşeză cu un calm pe care i-l invidiam. M-am întors spre el, furioasă.
— Voi, Jedi, sunteţi prea imprudenţi, i-am spus, încet, ca să nu mă poată auzi alţii. Regina...
Qui-Gon mă întrerupse cu un gest.
— Regina are încredere în judecata mea. Presupun că ar trebui să ai şi tu.
— Presupui prea multe, l-am repezit.
I-am spus că nu este înţelept să ne punem soarta în mâinile unui copil. Qui-Gon deveni nerăbdător.

— Şi Naboo a greşit când şi-au pus soarta în mâinile unei fete? întrebă el.

Nu o spusese cu cruzime. Dar am simţit înţepătura. Au greşit? Până acum, nu mă descurcasem foarte bine cu prima mea criză. Îşi dădu seama că mă rănise cumva, deşi nu ştia de ce. Pentru el, eram doar Padmé.

— Trebuie să ai încredere, spuse el.

Nu eram pregătită să-l iert. I-am răspuns clar că am încredere doar în lucruri pe care le pot vedea şi atinge.

— Ah, spuse Qui-Gon încet. Poate că asta este greşeala ta, servitoareo.

Enervant! Nu i-ar vorbi aşa Reginei. Sper.

Într-o lojă din apropiere, apăru cel mai mare Hutt pe care îl văzusem vreodată. Corpul lui era format de rulouri de grăsime. În jurul lui roiau servitori şi sclavi şi lepădături cu aspect urât.

Shmi îmi urmări privirea.

— Huttul Jabba, observă ea cu amărăciune. Dovadă că oricât de rău ar fi să fii sclav, ar putea fi şi mai rău. Jabba ar putea să-ţi fie stăpân.

— Se pare că aşteaptă semnalul lui ca să înceapă, am spus eu.

— Nimic nu se întâmplă pe Tatooine fără permisiunea lui Jabba, spuse Shmi, dezgustată.

Piloţii îşi ambalară motoarele. Jabba dădu semnalul.

Au plecat!

Aproape imediat, Anakin se opri. Dar motoarele sale porniră din nou cu un urlet şi plecă din nou. Dar acum era atât de departe în urmă!

Nu mai pot scrie acum... Mai târziu...

DUPĂ CURSĂ

Am urmărit partea îndepărtată a cursei pe ecranele de vizualizare. Pista se desfăşura prin canioane înguste, printre stânci şi dune înalte şi prin deşertul plat. Era perfidă. Nu ştiam cum poate cineva să piloteze o navetă de curse la asemenea viteză şi să supravieţuiască. Ori de câte ori îl vedeam pe Anakin, eram uimită de priceperea lui. Ocolea, se lăsa în jos, cădea, făcea corecţiile necesare şi sărea peste ceilalţi piloţi. Era una cu naveta. Nu avea timp să planifice vreo mutare – doar *muta*. Pe la mijlocul primei ture, recâştigase distanţa pe care o pierduse.

Deodată, am văzut o asemănare între noi doi. Nu mă mişcam, mă întorceam şi evitam şi eu, fără să am un plan? Făceam lucruri pe care nici nu aş fi putut să le visez. Voi putea şi eu să recâştig terenul pe care l-am pierdut?

Dar acum mă îngrijoram, împreună cu Shmi, de Anakin. Sebulba nu concura corect. Folosea orice truc murdar la îndemână. Deja dezactivase motorul unui rival. Pilotul lovi din plin o stâncă, spulberându-se.

Nu era de mirare că Shmi ura cursele astea. Nu aveau reguli!

După primul tur, Sebulba se situa confortabil pe primul loc. Anakin era al şaselea. Am izbucnit în urale sălbatice când trecu prin faţa noastră, chiar dacă nu ne auzea sau ne vedea.

În a doua tură, am crezut că tensiunea mă va termina. Voiam să ţip, să plâng, să fug pe pistă pentru a-l ajuta pe Anakin. Toată pregătirea mea pentru a păstra tăcerea şi controlul nu mă ajutau în tensiunea aceea agonizantă. De obicei calmă, Shmi îşi răsucea tunica în mâini până când ajunse o dezordine totală.

Jar Jar scotea un zumzet constant de panică.

Şi Qui-Gon? Stătea aşezat de parcă se bucura de o zi însorită! Uneori, chiar şi el mai închidea ochii. Îmi risca viaţa pe abilităţile pentru curse ale unui copil de nouă ani şi nici măcar nu transpira! Am mai făcut un jurământ: Dacă voi fi vreodată aleasă Cancelar Suprem al Senatului, voi decreta că toţi Jedi trebuie să demonstreze o emoţie, cel puţin o dată pe an.

Mai explodară încă trei nevete. Am văzut norul de fum de la ultima explozie. Shmi scoase un geamăt scăzut şi scană ecranul de vizualizare. Ne-am aplecat aproape, cu ochii încordaţi. Qui-Gon închise din nou ochii şi răsuflă uşurat.

— Iată-l! am ţipat eu.

Shmi se împletici în mine.

Pentru turul final, Anakin era unul lângă celălalt cu Sebulba. Ne dureau gâturile de la urale, în timp ce se apropiau de arenă.

Bătălia pentru locul întâi fu agonizantă. Anakin câştigă avantaj prefăcându-se că o ia pe interior, apoi ţâşni spre exterior. Înfuriat, Sebulba începu să se izbească de naveta lui Anakin, lovindu-l fără încetare. Shmi mă prinse de mână. Naveta lui Anakin nu fusese construită pentru a suporta astfel de

abuzuri. Ştiam sigur asta.

Sebulba trecu în frunte în etapa finală. Mâna lui Shmi o strânse pe a mea de mă dureau oasele. Nici măcar nu am simţit-o.

Deodată, naveta lui Anakin scăpă de sub control. Am icnit de groază. Dar naveta se izbi de a lui Sebulba, trimiţându-l într-o statuie mare. Motorul lui Sebulba explodă într-o minge de foc. Sebulba fu catapultat din navetă când aceasta căzu la pământ. Era furios, dar fu imediat distras când îşi dădu seama că-i ardeau pantalonii. Apoi, Anakin ţâşni prin fum şi flăcări şi trecu linia de sosire.

Era incredibil. Uimitor. Am ţipat şi am râs şi am sărit în sus. Nu ca o Regină. Ca o fată. În acel moment, m-am bucurat că eram Padmé. Aveam libertatea să fac lucruri pe care o Regină nu le putea face.

MAI TÂRZIU

Chiar şi Qui-Gon părea entuziasmat. Deci, Jedii *aveau* sentimente, la urma urmei. Am pornit-o în jos, spre hangar. Shmi alerga înainte, cu ochii plini de lacrimi de bucurie... şi de uşurare.

M-am uitat la mulţimea care se agita, strigând. Se băteau deja pentru pariurile pierdute. Câştigătorii se bucurau. Anakin nu fusese unul dintre favoriţi.

— Eşti un foarte bun parior, Qui-Gon, i-am spus. Norocul a fost astăzi de partea ta.

— Dacă vrei să-i spui aşa, răspunse senin Qui-Gon. Norocul este doar un cuvânt pentru o forţă pe care nu ţi-o poţi explica. Trăsăturile sale robuste se înmuiară pentru o clipă. Ochii îi sclipiră. Ceva ce nu poţi vedea sau atinge, te-a ajutat să-ţi atingi scopul, servitoareo. Acum te încrezi în ceva nevăzut?

Aş vrea să ştiu un lucru: De ce nu poţi avea vreodată ultimul cuvânt în faţa unui Jedi?

Când am ajuns la hangar, Anakin tocmai se întorsese după ce fusese purtat în jurul arenei, pe umerii mulţimii. Părul îi era pleoştit şi faţa îi era plină de praf. Îmi aruncă un zâmbet vesel. L-am îmbrăţişat strâns şi i-am spus că sunt mândră de el. Îi datoram totul. În sfârşit, puteam părăsi Tatooine!

Watto adusese la arenă componentele de care aveam nevoie, aşa cum îi promisese lui Qui-Gon. Nu mai era nimic care

să ne ţină aici.

Qui-Gon încărcă piesele pe harnaşamentul eopiei. Legă ultimul nod şi se întoarse spre mine. Era timpul să plecăm.

Bucuria se estompă de pe chipul lui Anakin. Se uita la mine, confuz. Presupun că nu realizase cu adevărat că, dacă ar fi câştigat cursa, vom pleca.

— Nu poţi rămâne? întrebă plin de speranţă.

— Îmi pare rău, Anakin, i-am spus. Trebuie să plecăm. Am stat deja prea mult. Nu te voi uita.

— Promiţi?

— Promit.

Am urcat pe eopie în spatele lui Qui-Gon. Jar Jar se străduia să rămână pe a sa. Am pornit.

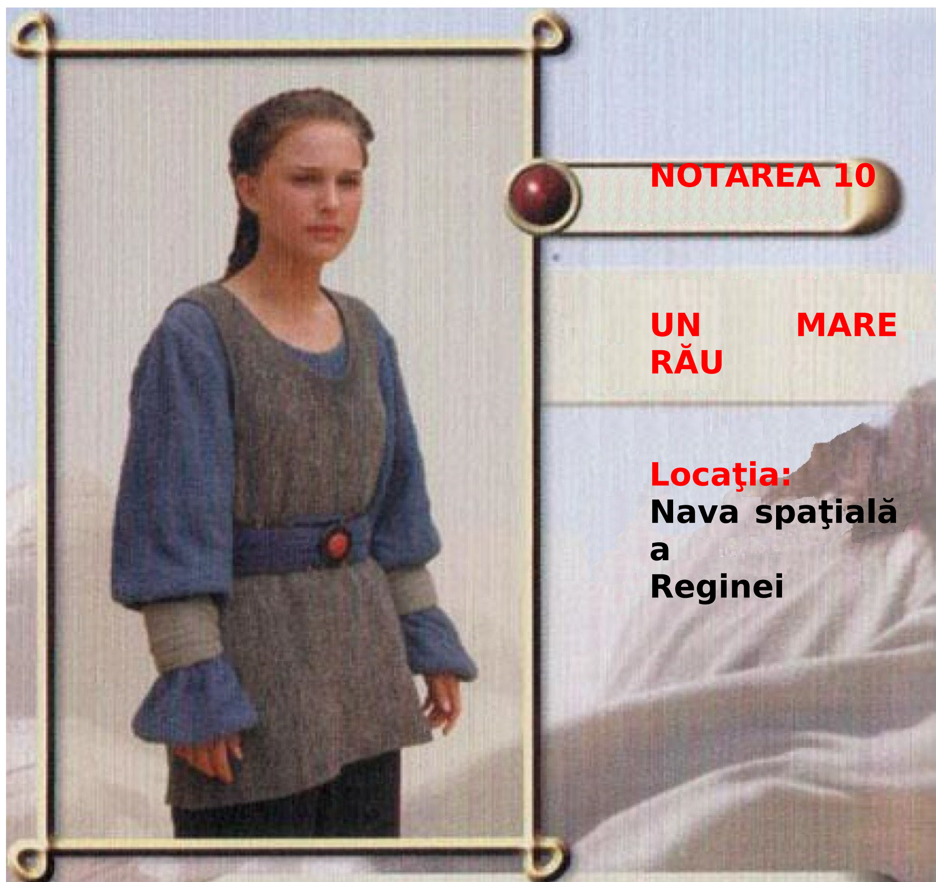
Qui-Gon se întoarse să-i spună lui Shmi şi lui Anakin că se va întoarce până la prânz pentru a returna eopiile.

Şi eu voiam să mă întorc. Voiam să-mi iau un ultim rămas bun. Ştiam că Anakin mă aştepta să mă întorc. Dar am privit înainte. Am putut să simt cum dispare fata Padmé şi îi ia locul Regina.

Gândurile mele se îndreptau deja către Coruscant. Abia aşteptam să-mi pledez cauza în faţa Senatului. Pentru a se face dreptate. Pentru a-mi vedea semenii eliberaţi.

Padmé ar fi privit în urmă pentru un ultim rămas bun.

Regina nu putea face una ca asta.

NOTAREA 10

UN MARE RĂU

Locaţia: Nava spaţială a Reginei

Cât durează să returnezi două eopii? Qui-Gon era deja plecat de la amiază.

Trebuie să fi avut vreo altă misiune de îndeplinit. Asta era presupunerea mea. Dacă aş fi fost Regina Amidala, aş fi trimis după el imediat ce se întorcea şi i-aş fi spus câteva. Nu aveam încredere că Sabé va fi îndeajuns de usturătoare. Nu credeam că mai pot să stau pe planeta asta încă o secundă. Feţele pe care le văzusem de la fereastra palatului, în dimineaţa invaziei, mă strigau, îndemnându-mă să mă grăbesc. Nu mai suportam. Mă simţeam atât de neajutorată. Pierdeam deja prea mult timp aici. Ar putea fi deja prea târziu. Ca să nu mai vorbim că, cu fiecare minut în care rămânem într-un singur loc, ne puneam în pericolul de a fi descoperiţi.

Chiar şi Obi-Wan, care în mod normal era de necitit, părea enervat. De ce îi lua atât de mult timp lui Qui-Gon? Ce afaceri putea avea...

MAI TÂRZIU

A trebuit să-mi amân cearta cu Qui-Gon. Anakin năvăli înăuntru. Am fost atât de şocată să-l văd! Reuşi să îngaime că Qui-Gon avea probleme. Se întâlniseră pe drum cu o creatură care îl provocase la luptă. Cineva trimis de *Federaţia Comerţului*, eram sigură. Qui-Gon era prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Ne-am mişcat repede. Ric Olié preluă comenzile şi am decolat. Am luat loc în cabina de pilotaj. Zburând jos, am pornit în viteză peste deşert. La început puteam vedea doar un nor de praf. Apoi am recunoscut silueta puternică a lui Qui-Gon. Se lupta cu o siluetă cu pelerină întunecată, cu capul plin de coarne.

Am urmărit modul acrobatic în care se mişca, economia şi puterea gesturilor sale. Orice iritare pe care o simţisem vreodată pentru Jedi mă părăsi imediat.

Mă bucuram enorm că Qui-Gon era de partea mea. Qui-Gon trebuie să ne fi văzut, deşi nu l-am văzut întorcând capul. Deodată, a sărit peste adversarul său. A aterizat pe rampa navei. Am icnit când silueta cu haine întunecate sări după el. Obi-Wan se repezi din scaun şi fugi spre zona de depozitare.

Abia aşteptam, cu fiecare nerv ţipând. Apoi, comunicatorul trosni.

— Este teafăr, spuse Obi-Wan.

Am rămas înfiptă pe locul meu. Acea scurtă privire asupra siluetei îmbrăcate în negru îmi provocase frică, făcând ca inima să-mi fie lovită de ace de gheaţă.

Acea creatură nu era un mercenar al *Federaţiei Comerţului*. Aici lucra un rău mai mare. Cineva mai puternic decât îmi imaginasem. Eram sigură de asta.

Miza era mai mare decât mă temusem chiar şi eu?

MAI TÂRZIU

Sabé îmi spusese că Sio Bibble trimisese un mesaj în timp ce eram pe Tatooine. Mă implora să mă-ntorc pe Naboo. Oamenii mureau de foame. *Federaţia* întrerupsese

aprovizionarea cu alimente. Obi-Wan credea că transmisiunea era un truc pentru a mă atrage înapoi. Probabil că era. Dar asta nu înseamnă că semenii mei nu sufereau. Trebuise să aştept până când dormea toată lumea, înainte să mă strecor pe punte, să văd mesajul. Holograma era granulată şi neclară. Dar faţa lui Sio Bibble îmi opri inima. Că era sau nu trucul *Federaţiei Comerţului*, suferinţa de pe Naboo era scrisă pe fiecare trăsătură a lui, în timp ce mă implora să mă întorc.

Cel puţin era încă în viaţă. Îngrijorarea şi angoasa mă umplură imediat. M-am simţit prinsă în capcană şi paralizată. Şi obosită. Atât de obosită...

În acel moment, am auzit un sunet – un ecou al lacrimilor mele. Am crezut că mi se păruse, dar era real. Anakin stătea strâns în colţ, tremurând. M-am apropiat de el, iar el s-a uitat în sus, la mine, cu lacrimi în ochi.

— E foarte frig, spuse el.

Mi-am scos jacheta şi i-am pus-o pe umeri.

— Vii de pe o planetă călduroasă, Annie, i-am spus. În spaţiu, este frig.

Dar ştiam că era vorba de mai mult decât frig. Pariul lui Qui-Gon cu Watto îl eliberase pe Anakin. S-ar putea chiar să i se permită să se antreneze pentru a deveni Jedi. Toate astea erau bune. Dar trebuia să lase în urmă tot ceea ce-i plăcea. Anakin ştia că ceva nu era în regulă în inima mea. Părea să ştie mereu lucrurile astea.

— Pari tristă, îmi spuse el.

Mi-am ales cuvintele cu atenţie.

— Regina este îngrijorată. Poporul ei suferă, moare. Trebuie să convingă Senatul să intervină, altminteri... Nu sunt sigură ce se va întâmpla.

Anakin oftă.

— Nici eu nu ştiu ce se va întâmpla cu mine. Nu ştiu dacă ne vom mai vedea vreodată...

Scoase un pandantiv din buzunar şi mi-l întinse. L-am întors în palmă. Lemnul se simţea neted şi lustruit. Îmi plăcea senzaţia lui în palmă.

— L-am sculptat dintr-o bucată japor, spuse el. Îţi va aduce noroc.

Ce amuzant. Astea erau aproape exact cuvintele pe care le folosise tatăl meu când îmi dăduse amuleta. Mi-am prins la

gât pandantivul lui Anakin. Acesta se lovi încet de sânul meu. L-am atins şi am avut aceeaşi senzaţie de confort şi protecţie. Anakin îmi oferise ceva mai preţios decât ştia. I-am spus că nu aveam nevoie de un pandantiv pentru a-mi aminti de el. Lucrurile se vor schimba când vom ajunge pe Coruscant. Dar gândurile mele pentru el vor rămâne întotdeauna.

— Şi eu voi ţine întotdeauna la tine, spuse Anakin. Dar mi-e dor…, vocea îi tremură.

— Ţi-e dor de mama ta, am spus încet. Când mergem înainte, ne este dor de lucrurile pe care le lăsăm în urmă. De cele care fac să ne fie inimile atât de pline.

Îmi apăru în minte imaginea fermei familiei mele. Câmpurile de un verde smarald, punctate cu flori galbene. Mirosul bogat al pământului. Puterea mâinilor tatălui meu. Felul blând în care mama îmi împletea părul.

Nu pot pierde acele lucruri. *Nu le voi pierde*.

Sunt atât de multe lucruri de făcut. Este atât de mult pericol. Dar în seara asta aveam timp pentru a mângâia pe altcineva. Îmi ajuta frica. Poate că cea mai rea teamă este atunci când crezi că eşti singur.

Mulţumită lui Anakin, aveam un moment de linişte.

Uneori, un moment este îndeajuns.

NOTAREA 11

REGINA

Locaţia:
Coruscant

Din spaţiu, Coruscant scânteia ca o stea. Ai putea crede că te apropii de o lume făcută din argint şi lumină.

Şi, într-un fel, chiar aşa era. Principalul oraş, Coruscant, se răspândise cu mult timp în urmă peste peisajul rural înconjurător. Crescuse odată cu bogăţia şi puterea Republicii, până când acoperise întreaga planetă. Pârâuri, râuri şi păduri, au fost toate acoperite de straturile de drumuri şi clădiri.

Turnurile argintii clipeau în soare. Era o privelişte frumoasă, dar nu una cu care să fiu obişnuită. Eu crescusem pe câmpiile verzi ale lui Naboo. Îmi plăcea să văd râurile sălbatice, copacii întinzându-şi ramurile ca dansatorii şi iarba fluturând în briză. Dar Coruscant era lumea la care trebuia să mă adaptez. Aici trebuia să iau poziţie.

Când am ajuns, Senatorul Palpatine şi Cancelarul Suprem Valorum însuşi ne-au întâlnit în portul spaţial. Am luat asta ca pe un semn bun.

Cancelarul îi spuse lui Sabé că toată lumea din Senat era îngrijorată de situaţia de pe Naboo. Speram să spună adevărul. Solicitase o sesiune specială a Senatului, astfel încât să-mi pot prezenta cazul.

A trebuit să aştept să ajungem în apartamentul senatorial al lui Palpatine pentru a schimba locul cu Sabé. Aici nu va observa nimeni dacă dispare Padmé. Şi Sabé se va acoperi şi se va estompa în fundal. În timp ce eu şi Sabé am schimbat locurile, i-am mulţumit pentru curajul şi priceperea ei.

— Cu toţii avem nevoie acum de curaj. Mai presus de toate, răspunse Sabé şi mă strânse de mână. Exista înverşunare felul ei liniştit de a fi. Atingerea ei era blândă, dar ochii îi scăpărau. Ştiu că vom izbândi, Regină Amidala.

Credinţa ei îmi dădea curaj. Ştiam că Sabé era bucuroasă să ajute. Dar i-am simţit uşurarea când a îmbrăcat din nou mantia de servitoare. Şi eu eram uşurată. În sfârşit, voi putea acţiona. Tot ceea ce făcusem până acum era pentru a obţine acea audinţă în faţa Senatului.

Senatorul Palpatine solicită o audienţă, astfel încât să putem revizui strategiile. Îmi părea bine să-l văd din nou şi să mă întâlnesc cu el. A fost întotdeauna unul dintre cei mai de încredere consilieri ai mei. Când Consiliul Guvernatorilor s-a îndoit de abilităţile mele, el m-a sprijinit. Împreună, ar trebui să putem influenţa Senatul.

Spre surprinderea mea, Palpatine mă informă că poziţia Cancelarului Suprem era slăbită de acuzaţii de corupţie. Sperasem că Valorum încă îşi păstra baza puterii. Vestea că era posibil să fie mai slab decât credeam, era supărătoare.

— Acuzaţiile sunt nefondate, dar nu contează, îmi spuse Palpatine cu o încruntare îngrijorată. Îi slăbesc puterea.

M-am gândit la asta. Poate că Palpatine supraestima efectele scandalul. L-am întrebat care puteau fi opţiunile noastre.

— Principala noastră şansă ar fi să impulsionăm alegerea unui Cancelar Suprem mai puternic, unul care să-i poată controla pe birocraţi, să aplice legile şi să ne aducă dreptatea.

Nu mi-a plăcut să aud asta. Valorum nu fusese pe cât de

eficient mi-aş fi dorit eu, dar era totuşi un puternic aliat pentru Naboo.

— Nu există altă cale? l-am întrebat pe Palpatine.

— Alternativa ar fi să prezentăm problema tribunalului..., spuse el, cu voce stinsă.

Asta le punea capac la toate. Instanţele însemnau mai multe întârzieri. Nu mai era timp. Naboo era devastat în timp ce stăteam aici, aşteptând. Va trebui să conving Senatul. Nu exista nicio altă cale. Totul depindea de asta.

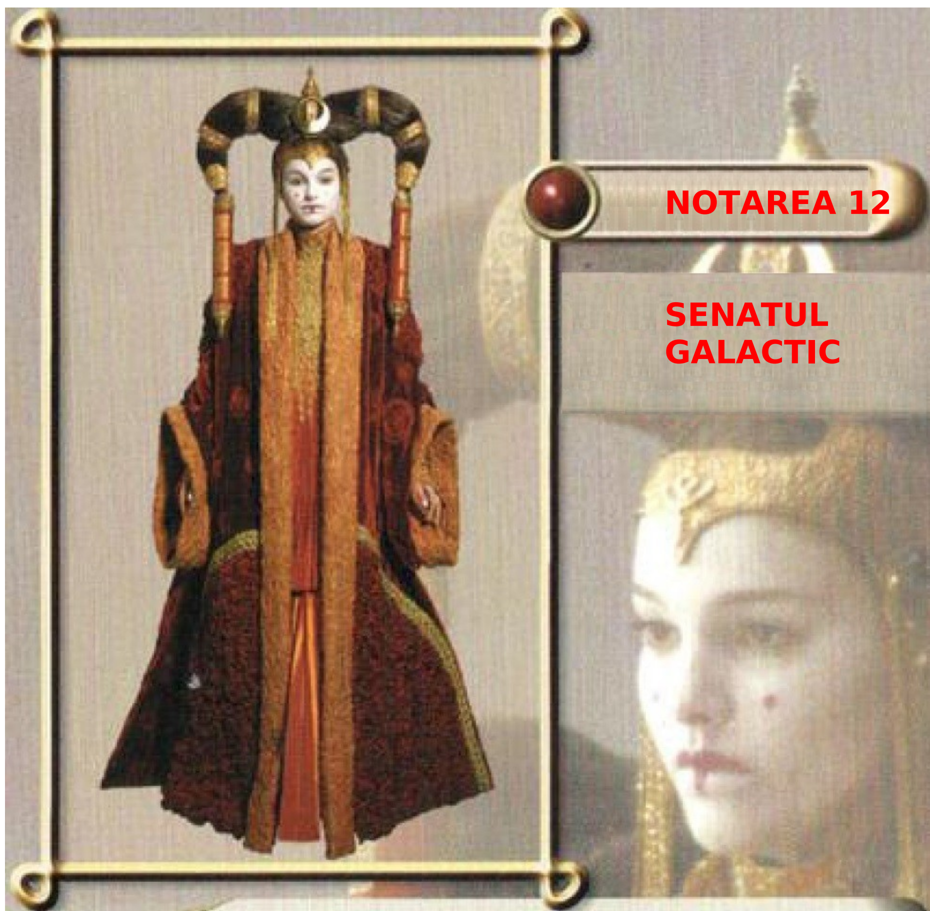
MAI TÂRZIU

Anakin veni să o vadă pe Padmé. Credea că va începe antrenamentul Jedi, şi venise să-şi ia rămas bun.

Nu putea să-şi ia rămas bun de la Padmé, desigur. Nu puteam decât să-i spun ca Regină, că ştiam că inima lui Padmé era alături de el. Arăta atât de trist când aprobă din cap. Mi-aş fi dorit să pot să-mi iau un rămas bun mai cald. Nu ştiu de ce devenise acest băiat atât de important pentru mine, dar se întâmplase.

Creasem o ruptură în mine. Existau Regina şi Padmé. Eu eram amândouă, desigur. Dar apoi constatasem că nu pot fi decât câte una pe rând.

Mă întreb cum ar fi să nu ai secrete. Să fiu Padmé şi Regină, în acelaşi timp. Conducător şi fată. Minte şi inimă.

Am purtat cele mai regale haine şi cea mai complicată pălărie. Chipul meu era alb pudrat, buzele îmi erau de un purpuriu profund, având însemnată cicatricea amintirii. Doream ca fiecare Senator să recunoască măreţia planetei Naboo.

Clădirea Senatului era enormă, de multe ori mai mare decât palatul din Theed. Sălile sale erau aglomerate cu oameni şi extratereştri din multe lumi, Senatori consultându-se, asistenţi care se grăbeau plini de importanţă, droizii trecând în viteză, nerăbdători să îndeplinească un comision.

Micul nostru grup era format din Căpitanul Panaka, cele două servitoare ale mele Eirtaé şi Rabé, şi Senatorul Palpatine. Nu eram nervoasă. Eram pregătită.

Lojele senatoriale individuale erau andocate la platformele de debarcare. Când un membru era acceptat să ia cuvântul, loja

plutea spre centrul camerei circulare. Am văzut elegantul cap alb al Cancelarului Valorum în loja centrală.

Palpatine mă tot presa să cer un vot de neîncredere pentru Valorum. Speram că, după ce aveam să vorbesc, Senatul se va ridica în grup şi va condamna nedreptatea invaziei. S-ar putea să nu fie necesar un vot de neîncredere.

Palpatine începu sesiunea amintind Senatului de acţiunea scandaloasă a *Federaţiei Comerţului*. Imediat, Lott Dod, Senatorul *Federaţiei*, înaintă cu loja sa pentru a obiecta. Valorum nu îl acceptă să ia cuvântul, iar Palpatine putu continua.

Când Palpatine mă prezentă, mi-am păstrat postura perfect dreaptă, cu bărbia ridicată. Nu pledam. Le *cerea*m să facă ceea ce era bine. Iată ceea ce le-am spus:

Onorabili reprezentanţi ai Republicii, distinşi delegaţi, domnule Cancelar Suprem. Vin în faţa voastră în circumstanţe cât se poate de grave. Încălcând şi violând legile Republicii, Naboo a fost invadată şi subjugată prin forţa armatelor de droizi ale Federaţiei Comerţului...

Aici am fost întreruptă. Lott Dod obiectă din nou. Neimoidianul acela strindent nu mă lăsă să-mi termin declaraţia! Ceru să fie trimisă o comisie pe Naboo pentru a studia dacă *acuzaţiile* mele erau adevărate.

Acuzaţii!

— Acum intră în scenă birocraţii, îmi şopti Palpatine.

Delegatul din Malastare solicita deja respectarea regulilor de procedură. Trebuia formată o comisie. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce Valorum se consulta cu experţii săi. Apoi anunţă cu reticenţă că *Federaţia* avea dreptate.

— Regină Amidala de Naboo, vă veţi amâna moţiunea pentru a permite unei comisii senatoriale să analizeze validitatea acuzaţiilor dumneavoastră?

O furie fierbinte izbucni în mine. Nu mai simţisem niciodată o asemenea furie. Ajunsesem atât de departe, doar ca să trebuiască să accept mai multe întârzieri! Oamenii mei sunt înfometaţi – mor – şi ei vor să numească comisii!

Calmează-ţi furia, mi-am spus. *Ar trebui să fie gheaţă, nu căldură.*

— Nu o voi amâna! am spus. Am venit în faţa voastră pentru a rezolva acum problema atacului la adresa suveranităţii

planetei Naboo. Nu am fost aleasă regină pentru a-mi vedea poporul suferind şi murind în timp ce dumneavoastră veţi *discuta* despre invazie, într-o comisie.

Ajunsesem la capătul tuturor speranţelor. Am simţit că mi se face rău şi trebui să lupt împotriva deznădejdii care se ridica în mine. Nu mă ajuta. Nu aveam de ales. Nu mai aveam unde să mă duc. Am cerut votul de neîncredere în Cancelarul Suprem Valorum. Şocul lui fu vizibil. Ne-am privit peste vasta cameră a Senatului. I-a văzut privirea mutându-se spre Palpatine. Se simţea trădat. Nu regretam. Palpatine avea dreptate. Senatul era înfundat în propriul său gunoi birocratic.

Imediat, camera se umplu de un zumzet excitat. Bail Organa din Alderaan fu primul care susţinu moţiunea. Ceru votarea imediată. Lott Dod ceru încă o dată studii suplimentare.

Senatul izbucni. Începu să scandeze:

— Vo-ta-re! Vo-ta-re!

— Se pare că am început ceva, îmi murmură Palpatine. Bun...

Privirea mea mătură Senatul zbuciumat, tumultuos. Da, începusem ceva. Obţinusem o victorie strategică. Dar nu pentru asta venisem de atât de departe şi riscasem atât de mult.

Palpatine putea avea dreptate. Schimbarea putea fi cel mai bun lucru pentru Senat. Dar se putea ca schimbarea să nu se facă la timp pentru a ajuta Naboo.

MAI TÂRZIU

M-am întors în apartamentul lui Palpatine. Trebuie să înregistrez o conversaţie ciudată pe care am avut-o cu Jar Jar.

Stăteam şi mă uitam la turnurile Coruscantului care fulgerau pe lângă noi. Sub mine sclipea atâta putere. Şi totuşi nu reuşisem să îndrept un rău intolerabil.

Jar Jar veni să stea lângă mine. I-am putut vedea reflexia în fereastră.

Ochii lui mari şi amabili erau plini de amar. Simpatia lui părea un lucru solid, cald. Era ciudat cum începuse să-mi placă atât de mult de el.

— Eusa mir uneori de ce dzeii au inventat durerea, spuse el în cele din urmă.

— Pentru a ne motiva, cred, am spus.

Jar Jar dădu din cap.

— Crezi că poporul tusa aresa moară?

— Nu ştiu, am spus.

— Gunganii făcuţi ssi eisa pilaf, nusa? întrebă Jar Jar cu tristeţe.

I-am spus lui Jar Jar că speram că nu. Apoi spuse ceva care mă surprinse.

— Gunganii nusa mor fără luptă. Noisa războinici! Noisa mare armată avem! Noisa sscuturi de energie. Nimic nusa trece. Noisa bombe, prassstii ssi aruncăm. Gungani niciodată predat mecanisssi ssau altcineva!

Eram preocupat de propriile mele probleme. Dar vorbele lui Jar Jar pătrunseră prin ele ca un cuţit. M-am întors spre el, interesată, dorind să aflu mai multe. Dar tocmai atunci intră Palpatine. Era plin de optimism cu privire la evenimentele zilei. Am văzut că el considera sesiunea drept o mare victorie. Căpitanul Panaka mă informă că Palpatine fusese nominalizat pentru a-i succeda lui Valorum.

— Cu siguranţă este o surpriză, spuse Palpatine.

Dar nu părea surprins. Sub modestia lui, i-am simţit triumful.

Păi, de ce nu? Palpatine nu era lipsit de ambiţie. Şi ar fi fost bine pentru Naboo să-l avem pe fostul nostru reprezentant în calitate de Cancelar Suprem.

I-am spus lui Palpatine că mă temeam că, şi dacă va fi ales, va dura mult timp până să preia controlul birocraţilor. Între timp, Naboo va fi distrus. Nu îmi mai rămânea nimic de făcut aici. Era timpul să mă întorc acasă. Palpatine fu îngrozit. Panaka credea, de asemenea, că era o decizie proastă. Amândoi credeau că ar trebui să rămân aici. *O regină în exil, aşteptând pomană*. Nu ştiau deja ce fel de regină eram? Ei bine, poate că nici eu nu ştiusem cu adevărat. Până acum.

Dacă Senatul nu condamna invazia, frica şi agresiunea vor domni în toată galaxia. Voi lupta împotriva *Federaţiei Comerţului* până la ultima mea suflare.

Îmi aud cuvintele şi rămân surprinsă. Am fost întotdeauna un avocat al păcii şi diplomaţiei. Nu credeam în lupte.

Cu toate astea, voi lupta. Voi muri luptând, dacă trebuie.

MAI TÂRZIU
NAVA SPAŢIALĂ A REGINEI

Sunt din nou Padmé. Nu este sigur pentru mine să rămân Regină în timp ce călătoresc. Acceptând să fie Regină, Sabé îşi risca din nou viaţa. După ce ne-am schimbat hainele, ne-am îmbrăţişat, ţinându-ne strâns. Amândouă ştiam că era posibil să ne fi schimbat rolurile pentru ultima dată.

Aş putea muri ca Padmé. Sabé ar putea muri Regină.

Când am ajuns pe platforma de aterizare, Jedii ne aşteptau. Vederea lui Qui-Gon îmi făcu inima să tresalte. Qui-Gon se închină şi promise că va continua să o servească pe Regină. Sabé dădu din cap recunoscătoare.

— Ajutorul vostru este binevenit. Senatorul Palpatine se teme că *Federaţia* doreşte să mă ucidă.

Privirea lui Qui-Gon era hotărâtă.

— Vă promit că nu vom îngădui să se întâmple una ca asta.

Am intrat în navă. Ric Olié îşi luă locul la comenzi. Obi-Wan şi Qui-Gon stăteau prin apropiere. Jar Jar părăsi cabina de pilotaj pentru că îi era frică de decolări, dar pândea de pe coridor în caz că era nevoie de el. R2 se cuplă pentru a monitoriza comenzile. Iar Anakin îmi făcu semn cu mâna.

M-am bucurat atât de mult să-l vad. Uram să-l duc în mijlocul unui război, dar ştiam că Qui-Gon va fi atent la el.

În drum spre camerele reginei, am aruncat o ultimă privire înapoi, la ei toţi. Ce grup neobişnuit. Un Cavaler Jedi şi ucenicul său. Un Gungan. Un droid. Un băiat.

Dar ei deveniseră aliaţii mei. Mă bucuram să mă întorc acasă cu prietenii mei.

NOTAREA 13

ÎNTOARCEREA

Aveam un plan.

Dacă tot urma să fiu o regină războinică, trebuia să încep imediat. Mă gândisem mult la asta. Duşmanii mei erau mult mai puternici. Aveau mai multe arme. Aveau mai multe trupe. Aveau tot ceea ce eu nu aveam. Tot ce le trebuia pentru război. Dar ei nu aveau ceva ce eu aveam: elementul surpriză.

Am convocat o întâlnire cu Jedii şi Căpitanul Panaka. Eu şi Sabé trebuia să schimbăm din nou locurile. Trebuia să fiu Amidala pentru asta. Aveam sentimentul că nu vor fi uşor de convins.

MAI TÂRZIU

Au fost imposibili. Dar am câştigat, desigur. La urma urmei, era nava mea.

Erau aceleaşi argumente vechi.

Dacă aterizam, eram capturată. Dacă eram capturată, trebuia să semnez tratatul. Am privit buzele lui Panaka formulând aceleaşi cuvinte vechi.

Eram atât de obosită să tot fiu subestimată! Gata. Nu mă deranja să fiu subestimată de Neimoidieni – puteam folosi asta în avantajul meu. Dar când propriul meu lider militar mă trata ca pe o persoană importantă, îmi venea să urlu.

Nu am urlat.

I-am spus doar atât: *voi lua înapoi ceea ce este al nostru.*

Qui-Gon spuse ceea ce mă aşteptam să spună. Ca Jedi, el nu putea decât să mă protejeze pe mine. Nu putea să lupte pentru mine. Căpitanul Panaka îmi aminti că eram doar doisprezece, de parcă eu nu puteam număra. Mi-a spus că nu aveam armată, de parcă aş fi uitat acest fapt.

I-am ignorat. M-am întors spre silueta care stătuse ghemuită lângă perete, întrebându-se de ce se afla acolo şi, cel mai probabil, dorind să fugă.

— Jar Jar Binks! l-am strigat.

Se repezi imediat, cu mâinile zvâcnind şi cu picioarele stângace.

— Eusa?

I-aş fi zâmbit, dacă aş fi fost Padmé. În schimb, mi-am înmuiat doar vocea.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus.

MAI TÂRZIU

Federaţia ne-a văzut. Era o singură navă de luptă pe orbita lui Naboo. La urma urmei, controlau planeta. Nu mai era nevoie de blocadă.

Deci, ştiau că suntem aici. În câteva minute, vom ateriza în mlaştina Gungană.

De sus, planeta arată atât de paşnică în timp ce ne apropiem de ea. Nu erau semne de război, doar verdeaţa profundă a pădurilor şi pajiştilor şi minunatul albastru al mărilor.

Dar pe planeta aceasta se afla cea mai mare provocare a mea. Va trebui să apelez la tot ceea ce am învăţat şi tot ce ştiam. Va trebui să adun fiecare picătură de curaj pe care îl

posedam. Ceea ce ne aştepta, va solicita tot ce sunt şi îmi va cere chiar mai mult.

Voi scrie din nou în jurnal atunci când voi putea.

NOTAREA 14

ALIANŢA

Locaţia: **Mlaştina Gungană**

Am aşteptat la marginea mlaştinii Gungane. Mirosul de umed se simţea dens plămânii mei. Picioarele mi se scufundau uşor în noroi. Copacii de deasupra noastră picurau umbre pe suprafaţa tulbure a lacului.

Jar Jar dispăruse sub suprafaţă, cu ceva timp în urmă. El urma să ia primul contact cu Gunganii de jos, din oraşul cu bule, Otoh Gunga.

Toată lumea se uita fix la locul unde dispăruse. Cu toţii erau nerăbdători să se întoarcă. De asemenea, erau iritaţi din cauza Reginei, dar nu puteau să o arate. Nu aveau idee de ce aterizasem aici sau de ce îl trimisese Regina pe Jar Jar dedesubt. Nu voiam ca Sabé să-mi dezvăluie planul până când nu ştiam că va funcţiona prima parte a lui. Totul depindea de asta. Mi-am strâns mantia în jurul meu şi mi-am concentrat mintea asupra a ceea ce ne aştepta.

În cele din urmă, am văzut apele despicându-se. Apa curgea de pe capul lung al lui Jar Jar. Încet, ieşi din apă şi urcă pe mal.

— Nu esssste nimeni! Plecat toţi! ne spuse el. Luptă fossst. Mecanisssi, poate. Multe bombe. Otoh Gunga gol. Toţi Gunganii plecaţi. Toţi.

— Crezi că au fost adunaţi în lagăre? întrebă Căpitanul Panaka.

— Mai probabil au fost ucişi, spuse Obi-Wan, cu mâna pe mânerul sabiei sale de lumină.

Dezamăgirea mă lovi crunt. Dar Jar Jar îşi scutura deja capul, cu urechile fluturând. Ne spuse că, cel mai probabil, Gunganii se ascundeau în locul lor sacru.

L-am urmat pe Jar Jar mai departe de lac, adânc în mlaştină. Nu urma nicio cale vizibilă. Din când în când auzeam deasupra capului bâzâitul STAP-urilor *Federaţiei*, dar frunzişul dens ne proteja să fim văzuţi.

Jar Jar se opri brusc într-o mică poieniţă. Copacii de aici erau enormi, cu rădăcini groase şi răsucite ca nişte şerpi uriaşi care se strecurau pe pământul întunecat. Ridică capul şi scoase un sunet ciudat, cotcodăcit. O secundă mai târziu, Gunganii apărură din pădure, călărind pe kaadu.

Jar Jar îl salută pe un ofiţer numit Căpitanul Tarpals. Căpitanul nu se arătă bucuros să-l revadă pe Jar Jar.

— Noisa venit văzut Boss, îi spuse Jar Jar.

Căpitanul aruncă o privire extrem de neprietenoasă asupra tuturor.

— Încurcat-o tu acum, Binks. Încurcat-o toţi, poate, mormăi el.

Încurcat nu era un semn bun. Gunganii formară o escortă de ambele părţi ale noastre. Am păşit şi mai adânc în mlaştină. Acum, verdeaţa excesivă bloca chiar şi cel mai mic petic de cer. Parcă am fi fost într-o bulă de un verde intens. Un balon care mirosea a putregai.

Apoi începură să apară clădiri ruinate, ridicându-se brusc din frunzişul luxuriant. Apoi apăru o parte a unei coloane, o statuie fără braţe sau trunchi. Ceva de genul unei arcade. Lianele se răsuceau în jurul pietrei erodate, iar tentaculele lor se răspândeau peste iarbă ca nişte degete, adunându-se la picioarele noastre.

Am ajuns într-o poieniţă plină cu refugiaţi. La un capăt era un templu mare, ruinat, acoperit cu liane şi muşchi. Statuile masive arătau ca şi cum i-ar fi sprijinit cândva acoperişul. Acum nu mai era niciun acoperiş şi statuile erau rupte şi căzute la pământ. Un ochi mare, din piatră, îmi aruncă o privire ostilă.

Totul era atât de ciudat şi de straniu. Gunganii ne priveau cu ochi furioşi.

Ne conduseseră într-o capcană? Luasem o decizie bazată pe o nevoie disperată, dar şi pe ceea ce simţeam pentru Jar Jar. Era decent şi cuminte. Dar cum rămânea cu semenii lui? El putea fi mai degrabă excepţia decât regula.

Un Gungan îndesat înaintă, flancat de ofiţeri.

— Boss Nass, îi şopti Jar Jar Reginei.

O pregătisem pe Sabé la bordul transportului. Îi spusesem exact ce să spună şi cum. Ea făcu un pas înainte.

— Sunt Amidala, Regină de Naboo, spuse ea cu voce clară. Vin cu gânduri de pace.

Boss Nass nu păru prietenos.

— Naboo, tună el supărat. Noisa nusa place nabooeni! Voisa aduss mecanisssi. Eisa alungat cassse noisa! Noisa fugim! Ridică braţul masiv şi o arătă pe Regină: Voisa toţi bombe. Voisa toţi muriţi, poate.

Căpitanul Panaka, gardienii şi piloţii Naboo înţepeniră. Jedii se purtau la fel de dezinvolt ca întotdeauna. Chiar şi când Gunganii îşi îndreptară suliţele energetice spre noi. Nu era chiar un început bun. Boss Nass o dispreţuia pe Regină, cu robele ei bogate. I-am văzut sclipirea de furie din ochi. Pentru el, Regina Amidala era la fel de vinovată ca şi *Federaţia* pentru răul care se abătuse asupra poporului său.

Vorbeşte, Sabé! Încearcă din nou!

— Dorim o alianţă cu voi..., începu Sabé.

Nu avea să funcţioneze. Am ştiut-o, am simţit-o, într-o clipă de intuiţie. Sabé putea face multe lucruri ca Regină. Dar nu va putea face asta. Nici Amidala nu-l putea influenţa pe Boss Nass. Padmé nu putea să o facă. Amândouă trebuiau să o facă. Va trebui să renunţ la ultima mea apărare. Să-mi dezvălui cel mai mare secret.

Nu pot! am gândit eu. Secretul era sursa oricărei puteri pe care o mai aveam. Ce aş fi fără ea? Şi dacă, dezvăluind cine eram, ajundeam să-mi dezamăgesc semenii? Ce se întâmpla

dacă, rămânând tăcută, pierdeam şi ultima mea şansă? Sub tunică, am simţit pe piele pandantivul din japor al lui Anakin. Poate că era un simbol al unei noi puteri pe care aş putea-o obţine. Puterea adevărului.

Genunchii îmi tremurară în timp ce făceam un pas înainte.

— *Eu* sunt Regina Amidala.

Cumva, mă aşteptam că expunerea secretului să creeze un vid înăuntrul meu şi să mă cuprindă frica. Dar nu se întâmplă nimic. M-am simţit *mulţumită*.

Cele două părţi ale mele se uniseră. Aproape că auzeam *clicul* răsunător pe măsură ce cele două contradicţii ale mele deveneau un întreg.

— Sabe, bodyguardul meu loial, îmi serveşte uneori ca sosie, am spus eu.

L-am auzit pe R2 bipăind încet în spatele meu. Anakin mă privi neîncrezător.

Sunt la fel, i-au spus ochii mei. Se uită în jos, spre pământ.

Boss Nass adulmecă suspicios. Gunganii nu îşi coborâră suliţele energetice.

— Îmi pare rău pentru că v-am amăgit, am spus, dar, în condiţiile date, sunt sigur că veţi înţelege. Deşi popoarele noastre nu s-au înţeles mereu, am trăit întotdeauna în pace. Până acum. *Federaţia Comerţului*, cu tancurile şi cu *mecanisssii* ei, a distrus tot ceea ce am construit noi cu trudă. Gunganii se ascund, iar semenii mei sunt închişi în lagăre. Dacă nu acţionăm rapid, toate valorile noastre vor fi pierdute pe vecie. Vă cer să ne ajutaţi, Înălţimea Voastră

Nu-l cucerisem. Stătea, cu picioarele depărtate, nemişcat. Ce aş putea să fac să-l conving?

— Ba nu, vă implor, am spus eu.

M-am lăsat în genunchi în faţa lui. Căpitanul Panaka şi trupele sale icniră. Ştiam la ce se gândeau. Un om Naboo îngenuncheat în faţa unui Gungan! Ei bine, şi ei vor îngenunchea. Ce ne învăţase această invazie, dacă nu că toţi locuitorii de pe Naboo trebuiau să stea unul lângă celălalt şi să lupte ca egali?

— Suntem servitorii voştri umili, Înălţimea Voastră. Soarta noastră este în mâinile voastre. Vă implorăm să ne ajutaţi, i-am spus.

Încet, unul câte unul, au îngenuncheat cu toţii. În cele din

urmă, chiar şi Jedii îngenunchează.

Tăcerea îmi apăsa urechile. Chiar şi ciripitul păsărilor se liniştise. Mi s-a părut că trecuse o eternitate înainte să aud un sunet ciudat, gâlgâit.

Boss Nass râdea.

— Ho, ho, ho! Eusa plac asssta! Asssta bun. Voisa nusa credeţi mai buni ca Gungani. Voisa ridicaţi, Regină Amidala. Voisa vorbit cu mine, da? Noisa poate prieteni!

Şi astfel, se formă marea alianţă dintre Gungani şi oamenii de pe Naboo.

Acum, urma lupta.

NOTAREA 15

PLANUL

Armata Gungană se pregătea pentru război. Kaadu erau pregătiţi, armele adunate. L-am trimis pe Căpitanul Panaka cu o mică echipă în Teed, într-o misiune de recunoaştere.

Boss Nass ne adunase pe pajiştile din jurul mlaştinii. De aici urma să fie pornită marea bătălie. Aşteptam aici întoarcerea lui Panaka. Totul depindea de intrarea lui în Theed pentru a aduna informaţii.

MAI TÂRZIU

Panaka se întorsese. Misiunea sa avusese succes. Ne raportă că majoritatea oamenilor erau în lagăre, după cum ştiam. Dar câţiva ofiţeri şi gardieni menţinuseră o mişcare de rezistenţă clandestină. Adusese înapoi cât de mulţi lideri putuse

găsi.

Adăugă că armata *Federaţiei* era mult mai mare decât crezusem iniţial.

— Asta este o bătălie pe care nu o putem câştiga, îmi spuse el grav.

Era timpul să-mi dezvălui planul, în cele din urmă. Nu era nevoie să câştigăm bătălia. Era doar o diversiune. În timp ce Gunganii atrăgeau armata droidă afară din Theed, noi vom intra în oraş prin pasajele secrete de lângă cascade. Odată ce ajungeam la palat, Căpitanul Panaka va crea o diversiune. O mică echipă dintre noi va intra în palat şi îl va captura pe Vicerege. Fără el, droizii vor fi pierduţi şi confuzi.

L-am întrebat pe Qui-Gon ce părere are despre plan. Nu mă mai temeam că voi părea slabă dacă îi cer sfatul. El păru îngândurat.

— Viceregele va fi bine păzit.

Puteam vedea funcţionând mintea de militar a Căpitanului Panaka. Trăia pe planeta noastră paşnică, dar era bine antrenat în tacticile militare.

— Adevărata dificultate va fi să ajungem în sala tronului, spuse el. Odată ce suntem acolo, nu ar trebui să mai avem nicio problemă.

Qui-Gon se întoarse spre Boss Nass şi îi spuse că exista o posibilitate reală ca mulţi Gungani să fie ucişi. Boss Nass aprobă din cap. Erau pregătiţi pentru asta.

Am luat în calcul şi asta. Nu voiam ca libertatea lui Naboo să fie câştigată pe sacrificiul Gunganilor. I-am oferit voluntari pe piloţii noştri pentru a imobiliza armata droidă prin dezafectarea navei de control care orbita deasupra planetei. Dacă puteau trece dincolo de scuturi şi să distrugă sistemul de comunicaţii, droizii ar deveni neajutoraţi. Droizii nu pot gândi singuri – dacă distrugem nava de control, vor fi paralizaţi. Am întrezărit cumva o licărire de aprobare pe faţa aspră a lui Qui-Gon?

— Este un plan bine conceput, spuse el. Dar există un risc mare. Armele navelor voastre de luptă s-ar putea să nu penetreze scuturile.

Obi-Wan vorbi pentru prima dată.

— Există un pericol şi mai mare. Dacă Viceregele scapă, Înălţimea Voastră, se va întoarce cu o altă armată de droizi şi nu veţi avea o poziţie mai bună ca acum. Indiferent ce se întâmplă,

trebuie să-l capturaţi.

M-a străbătut un fior. Aveau dreptate.

— De aceea nu trebuie să eşuăm în a-l captura pe Vicerege, am spus eu. Totul depinde de asta.

Vom pleca spre Theed peste o oră.

MAI TÂRZIU

Cunosc bine traseul prin tunelurile de la cascade. Am ajuns în piaţă fără să fim văzuţi. Droizii de luptă şi tancurile erau grupate în marea piaţă.

— Ne vom despărţi aici, spuse Panaka pe un ton scăzut. Eu voi păstra o echipă pe partea asta şi voi crea o diversiune. Înălţimea Voastră, grupul dumneavoastră se va îndrepta spre hangarul principal. Trebuie să ridicăm piloţii în aer.

Am aprobat din cap. Qui-Gon, Obi-Wan, Anakin, R2, Eirtaé şi cu mine, ne-am îndreptat spre hangar. Sabé, încă în costum regal, rămase cu echipa lui Panaka.

Mi s-a părut atât de ciudat să mă strecor prin piaţa pe care o străbătusem odată în mod liber. Acum mă piteam cu un blaster în mână, gata să fac orice trebuia.

Am auzit în spatele nostru sunetul focurilor de blaster. Panaka îşi începuse diversiunea. Qui-Gon mă îndemnă să mă grăbesc.

Când am năvălit în hangar, am fost întâmpinaţi imediat de focul droizilor de luptă. Qui-Gon şi Obi-Wan deviară focul laser cu săbiile lor de lumină.

M-am aruncat după un perete şi m-am uitat în jur, îngrijorată pentru Anakin. Era ghemuit în spatele unui luptător. Era în siguranţă pentru moment.

Am ochit un droid de luptă şi am tras. Fusesem instruită în folosirea armelor, dar era prima dată când îndreptam arma spre un inamic. Droidul de luptă căzu.

Instinctele mele preluară conducerea. Cu Jedii lângă mine, nu-mi mai era frică.

Am îndemnat piloţii să se ducă la nave. Doi piloţi reuşiră să decoleze. Dar droizii reuşiseră să poziţioneze un tanc care să-i bombardeze cu tunul laser. Una dintre nave explodă. Dar cealaltă scăpă.

Căpitanul Panaka năvăli în hangar, trăgând cu blasterele. Căzu şi ultimul dintre droizi. Mai mulţi piloţi se repeziră spre

navele rămase.

— Trebuie să ajungem la palat! am strigat spre Qui-Gon.

El aprobă din cap. S-a întors spre locul unde se ascundea Anakin, în spatele unui luptător Naboo.

— Stai aici, Annie! strigă el.

Am început să alergăm spre ieşire. Dar, înainte de a ajunge la ea, o siluetă în mantie întunecată umplu deschiderea. Nu pregătise vreo armă. Doar stătea acolo. Aura lui malefică invadă hangarul ca o ceaţă târâtoare şi murdară. Era războinicul întunecat care luptase cu Qui-Gon pe Tatooine. Cel care aproape că îl omorâse.

— Ne vom ocupa noi de el, spuse Qui-Gon încordat.

Am simţit frică pentru prima dată în acea zi.

— Nu, am şoptit eu.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei pentru o clipă. Albastrul acela viu îmi trimise gândurile sale, la fel de clar ca şi când le-ar fi rostit.

Aşa trebuie să fie. Tu ai propriul rol de jucat. Du-te.

Nu voiam să-l părăsesc. Dar l-am ascultat, pentru ultima oară. Am ieşit din hangar cu Căpitanul Panaka, servitoarele mele şi restul soldaţilor Naboo.

M-am îndreptat spre palat. Şi l-am lăsat pe Qui-Gon în urmă.

Intrările palatului erau puternic păzite de droizi de luptă. Ar fi fost o sinucidere să încercăm să pătrundem pe acolo. În plus, ar fi fost mai bine să intrăm cât mai aproape de sala tronului puteam. Ne-am grăbit spre o latură a palatului care dădea spre cascadă. Sunetul apei care se grăbea, tuna în urechile noastre şi am simţit pe faţă picăturile fine. Căpitanul Panaka şi câţiva dintre soldaţii săi folosiră aparatele de ascensiune pentru a se agăţa de o margine înaltă. Am scalat peretele exterior al palatului. Căpitanul Panaka trase în fereastră. Ne-am strecurat înăuntru. Sala tronului era la doar câţiva metri distanţă.

— Rămânem împreună, ne avertiză Panaka.

Am schimbat o privire cu Sabé, iar ea se îndreptă spre partea din spate a grupului. Era singura parte a planului pe care o ţinusem secretă faţă de ceilalţi. Eu am luat poziţie lângă Panaka.

Dintr-o dată, droizii distrugători apărură în faţa uşii

camerei tronului.

Blasterele lor erau îndreptate direct spre noi. Ne-am uitat spre celălalt capăt al holului. Apăruse un alt grup de droizi distrugători. Eram prinşi!

— Aruncaţi armele, am spus eu. Mi-am lăsat blasterul să cadă din mână. Acesta zdrăngăni zgomotos pe podea. De data asta, au câştigat ei.

Căpitanul Panaka se uită fix la mine, neîncrezător. I-am ordonat, lui şi ofiţerilor săi, să arunce armele. Au făcut-o fără tragere de inimă.

Droizii ne-au înconjurat. Ne-au adus în sala tronului, unde aştepta Nute Gunray. El se uită o clipă la mine, iar eu i-am întâlnit privirea cu răceală. Am văzut începutul recunoaşterii din ochii lui. Şi apoi dispreţul.

— Mica ta insurecţie a luat sfârşit, Înălţimea Voastră, îmi spuse el, folosindu-mi titlul ca pe o insultă. Semnaţi imediat tratatul!

Din spatele meu, am auzit vocea lui Sabé.

— Nu voi semna niciun tratat, Vicerege. Ai fost învins!

Nute păru nedumerit. Paznicii Neimoidieni se uitară de la Sabé la mine şi înapoi. Înainte să poată reacţiona, Sabé se întoarse şi fugi.

— Dupa ea! ţipă Nute către gardieni. Prindeţi-o şi aduceţi-mi-o! Pe cea adevărată, nu altă momeală!

Şase dintre droizi se repeziră după Sabé. Şansele noastre se îmbunătăţiseră.

— Regina ta nu va scăpa, îmi şuieră Nute.

M-am clătinat înapoi, de parcă înfrângerea mi-ar fi înmuiat muşchii. M-am prăbuşit pe tronul din spatele meu. În timp ce mă prefăceam că sunt epuizată, degetele mele căutară frenetic butonul de securitate ascuns.

L-am găsit! Un panou din spătar se deschise în tăcere. Acolo era ascuns un depozit de blastere. Deşi Naboo descuraja armele, se considera că Regina avea nevoie de o ultimă linie de apărare. Blasterele erau în stare perfectă de funcţionare. Am aruncat unul către Panaka şi unul către primul său ofiţer. Apoi am distrus ultimul droid de luptă. Am activat uşa de securitate a camerei tronului, care se închise. Ofiţerul lui Panaka blocă panoul de comenzi de lângă uşă.

Mi-am îndreptat blasterul către Nute în timp ce aruncam

mai multe pistoale către ofiţerii Naboo.

— Acum, am spus eu, cred că este timpul să ne renegociem, Vicerege.

Nute râse.

— Nu fi absurdă! Sunteţi prea puţini. Nu va trece mult şi sute de droizi distrugători vor năvăli aici, pentru a mă salva.

M-am aşezat înapoi pe tron şi am ţinut blasterul îndreptat spre pieptul lui.

— Vom vedea.

— Ar fi amuzant dacă nu ar fi atât de jalnic, spuse Nute. Haide, haide, Înălţimea Ta. Te joci de-a războiul ca un copil. Am o *armată* acolo, afară.

— Şi eu am un blaster ţintit spre pieptul tău, i-am spus eu calmă.

Arăta puţin nervos.

— Acum, nu am spus că nu putem negocia, spuse el. Tratatul...

Fu întrerupt de zgomotul droizilor care loveau în uşă, pe dinafară. Expresia lui se linişti şi zâmbi.

— Vedeţi? Un cuvânt de la mine, în orice sens, şi te vor tăia în două sau te vor cruţa, Alteţă. Alegerea este a ta.

Uşa tremură sub presiune. Panaka îmi aruncă o privire uşor nervoasă.

O altă lovitură cu laser cauză topirea balamalei.

— Vezi..., începu Nute.

Se opri. Totul devenise tăcut afară, pe hol.

— Ce..., Nute se uită fix la uşă de parcă aceasta i-ar fi putut vorbi. Continuaţi să trageţi, idioţilor!

Speranţa îmi răsări în piept. M-am aplecat şi am lovit ecranul de vizualizare.

Apăru pilotul şef Naboo. Părea epuizat. Triumfător.

— Am făcut-o. Misiunea a fost îndeplinită, Alteţă. Uitaţi!

Camera din cabină se mişcă spre nava uriaşă, în flăcări, care fusese cândva Nava de Control a Droizilor. Uralele piloţilor răsunau în camera tronului. Am închis ochii pentru o clipă. Naboo era liber. Droizii de luptă erau dezactivaţi. Când am deschis din nou ochii, Panaka rânjea spre mine.

— Este imposibil, şopti Nute. Vocea lui se ridică până ajunse un scâncet. Imposibil!

M-am întins peste birou şi am luat tratatul. L-am rupt în

două şi i-am aruncat bucăţile în faţă.

— Iată-ţi tratatul, Vicerege! Îmi pare rău că nu pot să-l semnez.

Naboo este eliberat. Bucuria scoase lumea pe străzi. Dar eu nu eram printre ei. Trebuia să vizitez familiile fiecărui soldat Gungan şi Naboo care îşi pierduseră vieţile. Nu voi purta haine de ceremonie. Voi merge ca simplă persoană, nu ca Regină. Şi cu fiecare pas pe care îl voi face, îmi voi plânge propria pierdere. Qui-Gon murise.

A murit curajos. Bineînţeles că a murit curajos. Obi-Wan îmi spusese detaliile.

Cum au luptat cu Darth Maul în interiorul generatorului de energie de lângă hangar. Cum Qui-Gon se năpustise iar şi iar ca să-l lovească pe războinicul întunecat. Dar Qui-Gon fu cel care primise lovitura ucigaşă. Rămăsese pe umerii lui Obi-Wan sarcina de a-l omorî pe Darth Maul.

Lui Obi-Wan îi era greu să-mi spună toate aceste lucruri. Îi voi preţui întotdeauna bunătatea de a veni să mă vadă, ştiind că voi vrea să aflu de la el despre teribilul eveniment.

Anakin suferea. Cu toată tristeţea mea, eram mândră de el. Îşi purta necazul cu curaj. Anakin era eroul marii bătălii pentru Naboo. Am fost şocată când am auzit că el lovise şi anihilase nava *Federaţiei*. Nu mai pilotase niciodată o navă de luptă, ci doar o navetă de curse. Cu toate astea, zburase în spaţiu, spre nava *Federaţiei*, direct în hangar şi îi distrusese reactorul.

Ei bine. Poate că nu ar trebui să fiu atât de surprinsă, până la urmă.

Astăzi este zi de doliu. Trebuie să mă opresc acum. Astăzi, sărbătorim viaţa lui Qui-Gon.

ZIUA URMĂTOARE

La înmormântarea lui Qui-Gon au participat mai mulţi Maeştri Jedi şi tot atâtea persoane de pe Naboo câte s-au putut înghesui în piaţă. După aceea, m-am dus să-l văd pe Obi-Wan.

Oamenii cereau o paradă a victoriei şi fusese programată una. Eu voiam să o anulez. O paradă veselă mi se părea aiurea, cu Qui-Gon dispărut. Faţa lui Obi-Wan era marcată de tristeţe. Moartea lui Qui-Gon îl afectase profund. Dar păru să se înmoaie în timp ce-mi observa durerea.

— Qui-Gon a fost un Maestru Jedi, spuse el. Ceea ce înseamnă că a fost un om serios. Poate chiar l-ai găsit câteodată... puţin prea solemn?

Am zâmbit printre lacrimi.

— Câteodată.

— Ceea ce poate nu ştiţi este că el nu numai că preţuia sărbătorile, ci chiar îi plăceau, spuse Obi-Wan. El a crezut în cauza voastră, Alteţă. El ar fi vrut să mergeţi în fruntea acelei parade a victoriei. Şi ar fi vrut să vă bucuraţi de fiecare minut.

M-am gândit la cuvintele lui Obi-Wan. În cele din urmă, am aprobat din cap.

— Atunci voi merge. Dar numai dacă vei călări lângă mine. Este şi victoria ta. A ta şi a lui Qui-Gon.

Obi-Wan se gândi la asta.

— Dacă doriţi, Alteţă, spuse el încet, voi fi onorat.

— Atunci mâine îi vom sărbători victoria, am acceptat

încet. Şi îi vom plânge moartea, pentru totdeauna.

CELEBRAREA

Copiii aruncau flori, iar Gunganii şi oamenii de pe Naboo mărşăluiau unul lângă altul. Străzile erau din nou pline de cântece şi râsete.

Palpatine ni se alătură pentru paradă. Fusese numit Cancelar Suprem. Speram că poziţia aceea va asigura viitorul lui Naboo.

Anakin îmi spuse că va studia cu Obi-Wan ca ucenic Jedi.

Se părea că încalcau toate regulile pentru băiat. Atât de promiţător era.

Înainte de paradă, eu şi Anakin ne-am luat la revedere în privat.

— Ne vom revedea, îmi promise el, în felul acela feroce şi serios al lui.

I-am atins obrazul.

— Nu mă îndoiesc că da, i-am spus. Sorţile noastre sunt legate împreună, Anakin. Ştiu sigur asta.

În timpul paradei, m-am uitat peste mulţimile vesele de Gungani şi oameni Naboo. Lumea mea frumoasă de smarald era liberă. Făcusem pace. Lagărele fuseseră demolate. Oamenii se întorseseră la casele lor.

M-am întors spre Obi-Wan.

— Mă bucur că s-a terminat, i-am spus. Am plecat la război, dar preţuiesc acest lucru mai presus de orice. Am făcut un semn către mulţime. *Pacea*.

— Pacea este ceea ce ne dorim, fu de acord Obi-Wan. Şi sper că nu va trebuie niciodată să lupt din nou. Dar nu sunt sigur cât de mult ne putem alege soarta.

Jedii ăştia şi înţelepciunea lor!

Acum zâmbesc, amintindu-mi de Qui-Gon. Şi el avea acelaşi obicei enervant de a avea dreptate.

Da, Obi-Wan. Urăsc să recunosc, dar ai dreptate. Cine ştie ce ne aşteaptă? Soarta este încurcată. Nu putem urma decât un fir.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au

transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul

recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii

politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ…

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei

într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor

erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.